

1

เราจะไปด้วยกัน

ในวันที่เพื่อน ๆ กลุ่มเดียวกันเลือกเรียนมหาวิทยาลัยใน กรุงเทพฯ ผมกลับว่ายทวนกระแสน้ำดันดันไปเรียนถึงเชียงใหม่ ไร่ครับ เพราะผมคือ Salmon ไม่ได้เปรียบเปรยถึงปลานะ! หมายถึง ผมเนียซื้อแซลม่อน เดียว...เกี้ยวมั๊ยหว่า ก็อาจจะไม่ แต่นั่นละ มัน เป็นการแนะนำตัวที่เท่ดีไม่ใช่หรอ

ใจผมฟูเป็นสายไหมตอนทีล้อเครื่องบินแตะพื้นรันเวย์ พอ เห็นภูเขาเรียงรายเป็นสิบลูกก็ทำให้ผมรู้ทันทีว่าตอนนี้ได้จากบ้านมา ไกลแล้ว ที่จริงพอแม่กับน้องสาวมาส่งผมที่สนามบินด้วยนะ เพียง แต่บินมาด้วยไม่ได้เพราะพ่อติดธุระสำคัญมากกกและยากจะปฏิเสธ ผมรู้สึกตัวเองกลายเป็นผู้ใหญ่ก็เอาตอนที่โบกมือลาคนใน ครอบครัว ใจหาย แต่ถึงยังงั้นผมก็เลือกแล้ว หวังว่ามันจะเป็นการ ตัดสินใจที่ถูกต้องแล้วกันนะครับ

เฮ้ย มัวแต่มองวิวเพลิน ๆ หันมาอีกทีคนออกไปจนจะหมด เครื่องละ ตาผมแล้วสินะ คิดได้ดังนั้นผมก็รีบปลดเข็มขัดแล้วพุ่งตัว

ไปหยิบกระเป๋าบนชั้นสัมภาระทันที

แต่ขณะนั้นเองที่ผมเห็นอะไรไหวๆ อยู่ที่หางตา เหมือนกับ
ว่ามีคนกำลังพูดคุยทักทายกัน

“เปิดเทอมแล้วหรือครับ”

“เปิดวันจันทร์หน้าแล้วครับพี่ ไม่เจอกันนาน สบายดีนะ”

สวัสดีคุยกับผู้โดยสาร? อ้อ สงสัยจะรู้จักกันมาก่อนละมัง
ไม่ใช่เรื่องของเราครับ กวาดข้าวของลงมาจากชั้นต่อไป เอ๊ะ ถู
ปลาสัมผัสอยู่ไหนวะ เวิร์ด แม่สุดสัปดาห์เตรียมให้ ของโปรดชะด้วยนะ

“สบายดีๆ แต่ไอ้โตขึ้นมากเลยวะ ตอนแรกพี่เกือบจำไม่ได้
ดินะที่ตัดสินใจเข้ามาทัก”

“เจอกันครั้งสุดท้ายที่ยังเรียนไม่จบเลย ตอนนั้นผมอยู่ ม.5 เอง
ฮ่าๆ”

เขามารำลึกความหลังอะไรกันตอนนี้นะ -- แต่จะว่าไปคน
ชื่อไอ้เสียงนุ่มจังเลยอะ ขนาดอยู่ไกลตั้งโน่น ยังเผื่อแผ่ความนุ่มนวล
มาถึงตรงนี้ เดียว! มึงควานหาปลาสัมผัสต่อไปดิ้ม่อน

“แล้วตอนนี้ไอ้โสดหรือเปล่า เลิกกับพี่แล้วได้คบกับใครบ้าง
ใหม่”

หือ...

โอเค ผมยอมแพ้ ปลาสัมผัสเป็นหมันไปก่อน บัดนี้ต่อมความ
อยากรู้อยากเห็น หรือเรียกสั้นๆ ว่าเสือกเริ่มทำงาน บทสนทนามัน
ช่างดึงดูดให้สาระแนชะเหลือเกิน ผมตัดสินใจเลิกเซ่ง ทำเป็น
กระแอมกระไอบิดขี้เกียจ แล้วเอี้ยวหัวไปยังคนที่กำลังพูดคุยกันอยู่

ผมเห็นสจ๊วตเป็นฝ่ายแรกเพราะเขากำลังหันหน้ามาทางนี้
พอดี ก็หล่อดีครับ เข้มๆ รูปร่างดีแบบคนออกกำลังกาย แต่กับอีก
คนนี่ลั่นหลังใส่ผมเต็มๆ ที่ได้เห็นคือคอ แต่มันก็มีพลังมากพอที่

จะสะกดผมให้หนึ่งจั้งจั้ง ชะ...ขาวจั่งเลย แม่เจ้าไวยยย

หันมาสิ หันมาา

เขาไวยผมทรงรากไทร ย้อมสีแดงเหลือบน้ำตาลๆ มันจั้งติดกับผิวขาวสุขภาพดีจนโดดเด่น อีจฉะมัดเลยวะ ผมเพิ่งจบม.6 ไม่นาน หัวโคตรโปก

เหมือนว่าคำถามของพี่สจ๊วตสร้างความอึดอัดให้แก่อีกฝ่ายชัดเจน พี่คอกขาวหัวเราะในลำคอแล้วรีบขอตัวลา “ไปก่อนนะพี่ นัดเพื่อนไว้วะ”

“โอเค พี่คิดถึงไอนะ”

หวายยย พี่คอกขาวหันมาแล้ว! ด้วยความกลัวจะถูกจับได้ว่าแอบฟัง ผมจึงรีบสะบัดตัว เขย่งเท้าควานหาสัมภาระชิ้นสุดท้ายจนลนลาน แล้วสรวรค์ก็เข้าข้าง มือผมสัมผัสได้ถึงถุงพลาสติกที่ซ่อนอยู่ในซอกหลืบ ฮะฮ่า! ไอปลาสัมบ้ากูเจอมึงแล้วว หลอบอยู่ชะลิกเขียว หาชนะนานจนฟังเรื่องราวบ้านได้หนึ่งเรื่อง

แม้แต่พยายามสุดกำลังเพื่อคว้าหูหิ้วแล้วดึงออกมา ผมจึงไม่รู้เลยว่ามิใครคนหนึ่งเดินผ่านมาซ่อนอยู่ด้านหลังพอดี

ผัวะ!

“เฮียยย!”

ปะ...ปลาสัมฟาดหน้า

ผมเห็นสายตากำลังทึ่งเป็นอย่างแรก นี่มันพี่คอกขาว!!! **“ระวังหน่อยสิครับน้อง”**

สวยวะ...สวยมาก! ขอใช้คำนี้เลย ไหยยย เข้าใจแล้วว่าทำไมพี่สจ๊วตถึงอาลัยอาวรณ์นัก กังงานดีชะขนาดนี้อะเนอะ หน้าเนียนแก้มใส ปากชมพู จมูกโด่ง ฮี้อออ โคตรดี ไทปี้หน่องม่อนแพ้มากๆ

เฮียละ สงสัยถุงปลาสัมจะฟาดแรงไปหน่อย แก้มใสๆ ของ

พี่เขาขึ้นรอยแดงเป็นแถบเลย ยังกะคนเป็นผีน

ดวงตาเขียวหрімองผมอย่างดูๆ อยู่สักเสี้ยววินาที แต่พอเห็น
มือผมที่ยกมือไหว้พร้อมถุงปลาสามพีแกก็หลุดข้าพริต ไชว์เขียวที่
ซ่อนอยู่ในรอยยิ้ม

โอเคจตไวนะ มีเขียว...อีกข้อที่ไซ้

“ยื่นหน่อยมัยเรา พี่เมื่อยเป็นปะล่ะ”

ตาย! เพิ่งเห็นมือที่ช่วยประคองปีกผมไว้ไม่ให้ล้ม “ขอโทษนะ
ครับพี่ ขอโทษจริงๆ”

แต่หากเลือกได้ ฉันอยากเอนกายแนบคุณชั่วชีวิต

“ไม่เป็นไรๆ อย่างที่บอก ที่หลังก็ระวังหน่อยละ”

“พี่โคตรสวย”

เซี่ยยย หลุดปาก!

“เอ่อ...ขอบใจ...มั้ง ฮ่าๆ”

ได้แต่พนมมือแนบจมูก “ขอโทษอีกทีนะพี่”

“จ๊ะ ไม่เป็นไรเลย”

เราแยกออกจากกัน ผมเขินเกินกว่าจะมองหน้าพี่เขาได้ แต่ก็
พอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายกำลังโบกมือหย้อยๆ เตรียมจากไปเต็มที ผม
แอบเห็นนิ้วพี่เขาชัดๆ ด้วยละ ยาวเรียวสวยไม่แพ้เจ้าของเลย

ว่าแต่พูดจะด้วยอะ ฮืออ แพ้ๆๆ พูดเลยว่า นุ่มมม~

“พี่ครับ” ผมตัดสินใจรั้งพี่คนสวยไว้อีกครั้ง พี่เขาชะงักแล้วเดิน
กลับมาหา เขาตัวสูงมาก รูปร่างกำลังดีไม่ใหญ่โตแบบนักกล้าม
เหมือนพี่สจ๊วตคนนั้น ซึ่ง...ก็โอเคปะวะ สูงกว่าผมก็ใช้ได้แล้วว

ผมตัดสินใจล้วงห่อปลาสามพีออกมาจากถุง “ผมให้ ถือว่าเป็น
ของสมนาคุณนะครับ”

“หือ? เตี่ยนี่เขาขอโทษกันด้วยปลาสามพีทอดแล้วหรอ ว้าว”

อีกฝ่ายถามซ้ำ ๆ แต่ก็ยอมรับมันไปโดยดี มีการพลิกห่อเอียงคออ่าน
ฉลาก เป็นท่าทางที่ตัวววมมาก โคตรไฉ่ตัวววม

“ขอบใจน้ำตัวเล็ก”

“คะ...ครับ” ผมกุมมือข่มอาการม้วนตัวน โอ้ยยย ทำไมต้อง
มาเซ็นเสียงคนด้วยเนี่ย

เราแยกกันตรงนั้น พี่คอขาวลากกระเป๋าไปน้อยเดินออกจาก
เครื่องบินไปโดยไม่ได้หันมามองผมอีก...ที่จริงก็อยากรีบตามไปส่ง
นะครับ แต่มันออกจะดูน่าเกลียดไปหน่อย เพราะฉันจึงแค่นั่ง
มองตามพี่เขาจนลับสายตา แท้ไม่เป็นไรหรอกน่า ที่ได้คุยกันก่อน
หน้านักก็ถือว่าประเสริฐสุด ๆ แล้ว เสียงใหม่เนี่ยมันยังไฉ่ ๆ มาถึงก็
ต้อนรับกันด้วยของแรงเลย สีปีที่ได้อยู่ที่นี่คงมีแต่ความมหัศจรรย์
แน่ ๆ ใจผมมันบอกอย่างนั้น

“เรียบร้อยแล้วนะครับ?”

ชะอุ้ย! พี่สจ๊วตอะ พี่เขาเดินเข้ามาดมผมหนึ่ง ๆ ด้วยรอยยิ้ม
ที่มักใช้ดูผู้โดยสารเวลาไม่รัดเข็มขัด ไปก็ได้จ้า แท้ หึงเมียเก่าละเซ่
แต่เสียใจด้วยนะ ถึงเขาจะเคยเป็นเมียพี่ แต่ไม่แน่นอนาคดพี่คอขาว
อาจเป็นแฟนผมก็ได้ แล้วคนที่จะเป็นแฟนผมได้ **ต้องเป็นผู้
เท่านั้น!**

“คุณครับ ลืมปลาต้ม”

สัส แชนลีนเลยไฉ่ ขายหน้าชะมัด อุตส่าห์เดินออกมาอย่าง
คุณ ๆ

ผมยิ้มเจื่อน ๆ พร้อมยกมือไหว้ขอบคุณพี่สจ๊วตก่อนคว้าถุง
ปลาต้มมากอด พอได้เห็นโลโก้รูปปลาเลยนึกทำให้ผมหลุดยิ้มกับ
ตัวเองเหมือนคนบ้า ใบหน้าของใครบางคนก็ลอยแวบเข้ามาในหัว
ทันที...

พี่ขอขาสุดสวดย เราจะได้เจอกันอีกรีเปลา่ว่าา

แน่นอนว่าก่อนเปิดเรียน คณะและมหาวิทยาลัยจะจัด

กิจกรรมรับน้องอย่างคึกคัก โชคดีนะที่ผมศึกษามาแล้วว่าคณะของเราไม่มีระบบโชตัสตะโกนวัก มันจึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผมตัดสินใจมาเรียนที่นี่อย่างสบายใจ

อย่างกิจกรรมรายงานตัวเมื่อวาน เราแค่ดูพี่ ๆ กองสันทนากการเล่นตลกเป็นการต้อนรับแล้วซ้ำมาก เหมือนชาตินี้พี่ ๆ เขาไม่เคยเจอเรื่องเศร้าเลย อยากตลกได้อย่างนี้บ้างจัง ผมมันเป็นสายนิ่งเงียบซะมากกว่า ประมาณว่าเป็นผู้ฟังที่ดีสำหรับเพื่อน ๆ ในกลุ่ม แล้วยังมาอยู่ในฐานะน้องใหม่แบบนี้ ผมยังเงียบมากกว่าเดิม ล้าหน้าเห็นจะได้ ดีนะที่คนอื่น ๆ ใจดีพอจะเข้ามาแนะนำตัวทำความรู้จัก ไม่งั้นผมได้นั่งเล่นดินเล่นทรายมันอยู่ตรงหน้าลานตึกคณะมันทั้งวันแน่นอน

เสียงตลกดังสนั่นสร้างความคึกคักไปทั่วบริเวณ พี่ ๆ กองสันยังคงชวนให้น้อง ๆ ที่นั่งอยู่บางส่วนลุกขึ้นมาเต้น พร้อมกับที่เฟรชชีอีกส่วนหนึ่งกำลังต่อแถวรับป้ายประจำตัวจากรุ่นพี่ที่ตั้งโต๊ะเป็นแนวยาว ซึ่งเต็มไปด้วยกระดาศษานอ้อยและอุปกรณ์งานประดิษฐ์วาระเกะระกะเต็มไปหมด ผมคือหนึ่งในเฟรชชีที่กำลังต่อแถวอยู่ี่เอง

“สวัสดีจ๊ะ พี่ชื่อเจนนะ” เมื่อถึงคิวผม พี่ผู้หญิงผมสั้นหลังโต๊ะก็ต้อนรับกันด้วยคำทักทาย “แนะนำตัวหน่อย”

ผมรู้ทันทีว่าต้องพูดอย่างที่พี่ ๆ สอนเมื่อวาน “ผมชื่อนายสิมันต์ ชมวาริ ชื่อเล่นแซลม่อน เอกโฆษณา รหัส 104 มาจากกรุงเทพฯ ครับ”

“สิมันต์...แซลม่อน เก๋จังเลย อยู่สายรหัสแรงชะด้วยนะเนี่ย”

“อ้อ เหมอครับ”

“...”

เย็นซาไปปะวะ พี่เขาถึงกับผะคุยต่อไม่ถูก เฟรนด์ลิกว่านี่
หน้อยซี! “จริง ๆ ผมมีน้องสาวด้วยนะครับ ชื่อปรีณญา ชื่อเล่น
ปิญาครับ”

“ปลาที่ดู ๆ อะเหมอ”

“ครับ แม่งดยิ่งกว่าปลาอีก”

“อ้อออ ฮ่า ๆ ๆ ๆ เผาน้องไปอีก!” ก็โอเค ถือว่าสร้างเสียง
หัวเราะได้ พี่เขาก็กลับไปที่สมุดตรงหน้าอีกครั้งแล้วร้องออกมา
“โห! คนชื่อแซลมอล แซลมอน ม่อน หมอน ทำนองนี้เยอะเหมือน
กันแฮะ แเค่โนใบของพี่เจอตั่งหลายคน”

“เยอะมากเลยเหมอครับ” เพิ่งรู้ว่าชื่อโหลแฮะ

“คิดชื่อสร้อยไว้บ้างมั้ยะ” รุ่นพี่ถาม ความเอ็นดูบนใบหน้า
ทำให้ผมสบายตัวขึ้นสองร้อยเปอร์เซ็นต์

เออ ว่าแต่... “ชื่อสร้อยคืออะไรเหมอครับ”

“ชื่อแบบ...ยังงี้ดี ฉายาไรเงี้ย แบบเพื่อนตั้งให้ หรือเพื่อนใช้
เรียกกันบ่อย ๆ จนติดปาก”

“พี่ครับผมมาวันแรก -_-”

“เออวะ จริงด้วย” เธอทำเหมือนลืมนึกไป “เสียดายนะ น้องมี
เอกลักษณ์มาก ไม่อยากให้ชื่อซ้ำเลย”

“เอกลักษณ์?”

“น่ารักไง”

อ้อาา โดนชมเฉย “ขอบคุณนะครับ”

“จ้ะพี่เขียนแค่แซลม่อนไวนะ น้องจะเอาไปตกแต่งขีดเขียน

อะไรเพิ่มทีหลังก็ได้ เติมทีไรจะ” พี่เขย้มหวานแล้วจัดการเนรมิต
ปายชื่อของผมเสร็จภายในเวลาอันรวดเร็ว โอ้โฮ สวยมากกก แม้
เป็นกระดาษชานอ้อยธรรมดาๆ แต่สัมผัสได้ถึงความตั้งใจ “ยินดี
ต้อนรับสู่แมสคอมนะน้อง”

ผมยิ้มแป้นด้วยความภาคภูมิใจ “ขอบคุณนะ”

“นายๆ เราขอเข้ากั๊วด้วยสิ” เพื่อนสาวในรุ่นคนหนึ่งวิ่ง
เข้ามาสะกิดหลังผมพร้อมกับชายอีกคนที่ยืนอยู่ข้างกาย ที่จริงก็ยังไม่
ได้รู้จักกันดีนักหรอกครับ เพียงแต่ผมไม่รู้ว่าจะเอาตัวเองไปอยู่
ตรงไหน ก็เลยมายืนข้างๆ มั่นนี่ละ

กลายเป็นอีกคนที่เริ่มคุยกับเธอ “อ้อ เราชื่อจ๊อด ส่วนนี้...”
มันผายมือมา หน้าออกจะงงๆ

แหม รู้ก็แปลก “แซลม่อน”

“เราจิม!”

ผมกับจ๊อดสะดุ้งตัวโยน แม้เพิ่งทำความรู้จัก แต่เรามองหน้า
กันเหมือนมิตรสหายที่รู้จัก คิดเหมือนกันซะมัยละ

“มีชื่ออื่นมัย หรือชื่อจริงก็ได้”

สาวหน้าหมวย ผมถักเปีย ผู้มีดวงตากกลมโตยังกะขนมไข่
หิวเพราะว่า “ทำไมเธอ ฮ่าๆ”

“ไม่กล้าเรียกนะสิ” ผมตัดสินใจบอกตรงๆ

“โหย มันก็แค่ชื่อเองปะวะ” ผมสังเกตว่าเธอออกจะหัว
หน้อยๆ เท่ดีครับ ผมจบขายล้วนเลยไม่ค่อยเจอคนแบบนี้เท่าไร
นุ่มนุ่มกันแม่งทั้งระดับชั้น “มาๆ ลองเรียกพร้อมกัน จิม!”

“จะ...” พุดไม่ออกกันทั้งคู่ ฮือ “จ...จิม”

“ดังๆ!”

“จิม!!!”

เธอตบมือขนาดใหญ่ ดูสะใจถึงที่สุด “เห็นมั๊ย! มันก็แค่ชื่อ
คิดมากน่า เราออกจะภูมิใจ”

จ๊อดยกไหล่กับผม ส่วนผมก็พยักหน้าหงิก ๆ เออออห่อหมก
ไปตามเรื่อง

จิมก็จิม ก็จริงของจิมนะ มันคือชื่อปะวะ ทำไมพวกผมต้อง
ทำตัวเวอร์ด้วย

“ชื่อแซลม่อนไซปะมิง” จ๊อดหันมาคุยกับผมเป็นการส่วนตัว
“นี่เราจะใช้มึงกูกันเลยเหอ”

“ไมโอเค?”

ผมมองคนที่สูงกว่าด้วยใบหน้านิ่ง ๆ มันคงคิดว่าผมเหวี่ยง
ละมั้ง หน้าเป็นจิ้งเหอย ๆ ้วย

“เปล่า แค่ถาม กูยังไ้ก็ได้”

“แปลว่าได้” จ๊อดยิ้มทันที หน้าตามันโคตรโหวงเฮ้งหัวใจ
แกนนำเด็กเกเรตอนมัธยมไซ้มั๊ยฮิ ดูจากทรงแล้ว “มิงจบจากไหน”

“เซนต์เจมส์”

“อ้อ คนกรุงเทพฯ ลินะ ส่วนคุณที่นี่นี่แหละ ขอต้อนรับสู่
เชียงใหม่ แล้วจิมละ”

หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มกระโดดเข้ามารวมวงด้วยท่าทาง
ทะมัดทะแมงมาดแมนกว่าผมเยอะ “กูมาจากอุดรดิตถ์”

เราสามคนถามไถ่ขอเลาะเพื่อทำความรู้จักกันอยู่นาน ตอน
แรกอาจจะเกร็ง ๆ ไปบ้าง แต่สุดท้ายก็เข้าหากันได้อย่างดี ผมชอบ
นิสัยห่าม ๆ กวน ๆ ของจิมเพราะทำให้นึกถึงน้องสาว แล้วผมก็
ถูกใจจ๊อดมากเพราะความนิ่ง ๆ ขรึม ๆ และรู้ว่าควรชวนคุยเวลา
ไหน เพราะผมเองก็เป็นอย่างนั้น เอาละทุกท่าน ในที่สุดผมก็มีเพื่อน

กลุ่มแรกจนได้ เย้!

ขณะที่เรากำลังเสวนากันนั้น อยู่ๆ ก็มีพี่ผู้ชายคนหนึ่งเพิ่งเข้ามาร่วมวง ผมจำหน้าได้ เขาเป็นแกนนำจากรุ่นพี่ปีสองที่ชอบชวนน้องๆ ทำกิจกรรม สูงโปร่งสะอาดตาหล่อเหลาเอาการเลยแหละครับ แต่เสียดาตที่ไม่ใช่ความหล่อในแบบที่ผมชอบ จะชอบได้ไง คนอย่างไ้ม่อนชอบคนสวยฮัฟฟ

ดูเหมือนพี่เขาจะสนใจไ้จัดเป็นพิเศษ “น้องๆ ครับ พี่ชื่อ ก็นะ คือพี่จะเป็นเดือนคณะ”

เราสามคนนี่มองหน้ากันเลย พี่แกจะมาบอกทำไมวะ งงไปดิ

--

“ไม่ใช่ว่าจะมาอวดนะ ฮ่าๆ แต่พี่ต้องช่วยคัดเดือนคนต่อไป ึง น้องแม่งหน่วยก้านใช้ได้เลยวะ สนใจจะ...”

“ไม่” เป็นคำสั้นๆ ที่มีพลังทำลายล้างสูงมาก ผมกับจิมถึงกับกระเถิบเข้าหากันโดยไม่ได้นัดหมาย ขริมเก็นน

“อ่า ถ้าตัดสินใจได้เมื่อไหร่ก็...”

“ตัดสินใจแล้วครับ บอกพี่ได้เลยว่าไม่เอา”

“โอเค...” หน้าจ๋อยไปเลย สงสารวะ “เอ่อ น้องแซลม่อนครับ”

“หา? พี่รู้ชื่อผมได้ไง”

คนหล่อเกาหัวแกรกๆ แก้อาการเก้อที่เกิดขึ้นเมื่อตะกี้ “อ้อ พี่เป็นแฟนพี่รหัสของน้องเอง”

“แล้วพี่รหัสของผมคือใครเหรอครับ”

“บ้าอะไร จะบอกได้ยังไง” นั้นสินะผมก็ลืมไป ให่ ใครจะไม่แฟร์ “ไม่ๆ พี่จะถามว่าน้องสนใจลงดาวเทียมมั๊ย พี่ๆ เขาให้พี่มา ทาบตามเหมือนกัน”

“ดาวเทียม?”

“เฮ้ยๆ ถ้าน้องไม่ใช่พี่ขอโทษนะ...คือพี่ก็ไม่รู้อะไรพวกนี้หรือ
คนอื่น ๆ เขาฝากบอกมาอีกที ขอโทษๆ”

“เปล่าครับ ไม่ได้ตั้งใจอะไร แค่สงสัยว่าดูออกขนาดนั้นเลย
หรือ -_-” เผลอไปทำตัวนุ่มตอโนไหนปะวะ

จิมระเบิดหัวเรียดังสนั่น แม้แต่ไอ้จ๊อดที่ขี้นมอยู่ข้างกันยังไหล
กระตุกอย่างห้ามไม่ได้ ข้าบ้าข้าบอะไรกันฮีสองคนนี่ เดี่ยวจะโดน!

พี่กันหน้าเจื่อนอีกรอบ คงกลัวจะโดนไอ้คนในแก๊งนี้เหวี่ยงใส่
อีกหน “ยังไงก็...”

“กัน!”

แต่ในขณะที่พี่คนหล่อกำลังจะอำปากพูดกับผมนั่น เสียงของ
เขากลับต้องขาดช่วงไปเพราะถูกสกัดโดยใครคนหนึ่งที่พุ่งตัวเข้ามา
กอดอย่างสนิทสนม ผมตกใจจนต้องถอยกรูดออกมา บ้า...เพื่อน
ชายที่ไหนเขาหักทลายกันแบบนี้

หรือว่าจะแปน?

“มาได้ไงเนี่ยคนสวย”

“เลว เรียกซะเหี้ย ฮ่าๆ”

ท่ามกลางความสงสัยและทำตัวไม่ถูก ผมจึงเฟดตัวออกมา
ยืนกุมมือเจี๊ยบๆ แต่ในขณะนั้นเอง อยู่ๆ ใบหน้าเพียซๆ ก็ตวัด
สายตาขึ้นมาสบตาผมอย่างจ้อง เราทั้งคู่จ้องหน้ากันเนิ่นนาน ต่างคน
ต่างนิ่งเพื่อประมวลความคิด แล้วก็ป็นหลอดไฟในหัวผมเองที่สว่าง
ไว้ออกมาก่อนใคร บึง!

เฮีย นะ...นี่มัน...พี่คอขาว!

บังเอิญอย่างเหลือเชื่อ!!!

วันนี้พี่สาวผมซุนนักศึกษาทรงพอดิตัว เວးนี่คอดกักร้าวใจ
สุดๆ ถึงจะผอมกว่า แต่ก็สูงพอๆ กับพี่กันเลย แถมจัดผมเป็นทรง

แฉกกลาง ลูคูสบายๆ แต่คืนโคตร!

ใบหน้าคนงามค่อยๆ ปรากฏรอยยิ้ม และแน่นอนว่ามีเขี้ยว
น้อยๆ ซ่อนอยู่ด้วย “น้องปลาส้มนี่นา”

ปะ...ปลาส้ม?

“รู้จักกันหรือวะ” พี่กันมองเราสองคนสลับกัน ยังมีมือพี่
คอดขาวโอบไหล่อยู่เลย ไม่ชอบใจ “น้องเขาชื่อแซลม่อนไม่ใช่หรอ”

“อ้อ เปล่าๆ ภูเรียกของภู” พี่คนสวยทักผมเปิดหูข้างหนึ่ง โห
จิวแบบห่วงเล็กๆ ที่กำลังแกว่งกรังกรัง น่ารักเป็นบ้า “แต่เนื้อปลา
แซลม่อนก็สีส้มไม่ใช่หรอ”

ปลาส้ม...

“แล้วคิดไงมาคณะภูเนี่ย สินสาดเขาไม่รับน้องกันงัย”

“รับดิ แค่วะมาสองหนุ่ม” ไม่พูดเปล่า มีการอมยิ้มทำเขินใส่
ไอ้จ๊อดที่ยืนอยู่ข้างๆ ผมด้วย...

ไอ้จ๊อด มึงกับภูขาดกัน

“ทำไมกันอยู่วะ”

“กำลังชวนน้องประกวดดาวเทียม”

เหมือนคำว่า ‘ดาวเทียม’ เรียกความสนใจได้ดี คนสวยของ
ผมยอมปล่อยแขนออกจากไหล่พี่กันแล้วยิ้มให้ “เอาดิ น่าสนุกออก”

“พี่คิดว่างั้นหรอครับ”

“อ้อ” อีกฝ่ายเอียงคอ “พี่ยังอยากเป็นเลย”

“มันอยากแต่งหญิงนะสิ”

“รู้ดีนี่กันนะกัน!”

แต่งหญิงหรอ...

ต้องสวยกว่าเดิมล้านเท่าแน่ๆ “พี่ก็เป็นดาวเทียมหรอครับ”

“อ่าๆ ไม่ได้เป็นหรอ” แล้วพี่เขาก็เหลือบมองพี่กัน เหมือน

ต้องการให้ฝ่ายนั้นตอบแทน

“ไฉนมันเป็นเดือนมหา'ลัยเลยละน้อง”

คนสวยอมยิ้มเล็กน้อย เหมือนจะถ่อมตัวไม่ยากใจอวดอะไร พี่ไฉนเลยผมแดงๆ กลบอาการเจ็บ ทำให้ผมเห็นว่าพี่เขาเพนต์เล็บเป็นลายหน้ายิ้มสีเหลืองและหัวใจสีชมพูสลับกันไป คาวาอีดิจัง

“น้องแซลม่อน”

“หา? ครับๆ”

ผมสะดุ้ง แต่กว่าจะดึงสติกลับมาได้ก็เห็นว่าใบหน้านางงามจ่ออยู่ในระยะใกล้กันเรียบร้อยแล้ว

โคตรเพอร์เฟกต์!

“เมื่อพี่ล้อเล่นนะ จะเป็นไม่เป็นก็ตามใจเราดีกว่า อย่าเป็นเพราะรุ่นพี่บังคับรู้มั๊ย”

“แล้วพี่ว่าไงอะครับ”

“หือ?”

“พี่ไฉ...” ผมเม้มปาก “อยากให้ผมเป็นมั๊ย”

“อือ” นิ้วเรียวดูได้จุก พี่ไฉนทำปากมูบมิบแล้วเหยียดยิ้มแบบแกล้งๆ “ไม่ดีกว่า เดี่ยวแต่งหญิงแล้วสวยกว่าพี่ขึ้นมาทำไง ไม่ยอมนะจ๊ะ”

โห้ย! ใครจะสวยกว่าพี่ได้อีกเล่าวว

“แกล้งน้องนะมึง”

“แกล้งที่ไหน เนี่ยย น้องสาวหนู” พี่ไฉนพุ่งเข้ามาเอาแก้มแนบหน้าผมโดยไม่บอกกล่าว เล่นเอาตัวกระตุกเกร็งขี้แทบแตก ตาผมถลนออกจากเป้าแล้วม้างง ตามจริงง

“เออวะ เหมือนมึงตอนปีหนึ่งเลยไฉ”

พอพี่คนสวยถอนตัวออกไป ผมกลับรู้สึกเสียดายขึ้นมาซะงั้น

“ไปดีกว่า ไปส่งคณะอื่นต่อ”

“เรตจริง ๆ” พี่กันทำท่าจะตบหัวแดง ๆ ของพี่ไเอ่ แต่รายนั้นเร็วกว่าจึงก้มหลบได้อย่างทันท่วงที เดว่าทั้งสองคงสนิทกันพอควร แต่ก่อนจะไปยังไม่วายหันมาโบกมือให้ผมอย่างสดใส

“ไว่เจอกันนะปลาซั่ม!” พี่ไเอ่ขยิบตา ผมแอบเห็นว่าเสื้อของพี่เขาสั้นมากจนเปิดเห็นหน้าท้อง พนันเลยว่าต้องนิ่มแน่ ๆ -.-

เฮ้อ ได้แต่มองหัวแดงไว ๆ แล้วถอนหายใจ ถ้าพี่เขาเป็นเมะก็คงดีอะสิ แต่ดูจากท่าทางเร้งร่าสง่างามเมื่อกี้...ยังงี้ยังงี้เราสองคนก็ไม่มีทางคู่กันได้เลย ความผิดถูกปิดกันเราไว้ทุกประตู เขาเห็นเราเป็นแค่น้องสาว เจ็บมาก ชิสเตอร์ไรน์ทำร้ายจิตใจ คอยดูนะเจอกันครั้งหน้าจะเรียกเจ้ไเอ่ โทษฐานที่ซัดเส้นแบ่งอย่างไร้เยื่อใยต่อกัน

แต่มาคิด ๆ ดูแล้ว...อ้อ แล้วงีวะ ก็แค่ชอบนี่นา ได้แอบปลื้มในฐานะรุ่นพี่ที่ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย!

“ขอตัวก่อนนะทุกคน!”

ผมตัดสินใจเดินออกมาจากวงอย่างมุ่มม่นโดยไม่มีใครร้องห้าม ผมแหวกกลุ่มเฟรชชีออกมาเพื่อตรงไปยังโต๊ะทำป้ายชื่อของรุ่นพี่อีกครั้ง พี่เจนคนเดิมจำผมได้ทันที เธอดูยินดีที่ได้เห็นหน้าผม

“ผมขออภัยมากหาหน้อยได้มั้ยครับ”

“ได้สิ เอาเลยลูก”

ผมถอดป้ายชื่อออกมา ก่อนหยิบปากกาตราม้าแล้วเขียนเป็นตัวอักษรด้วยความบรรจงที่สุดในชีวิต ผมจะไม่ลบชื่อตัวเองหรอก แต่ผมจะใส่ชื่อเข้าไปด้วยงีละ!

พี่เจนชะเงว่เข้ามามอง เธอหัวเราะร่วนแล้วเอ่ยถาม “ใครมันเรียกเราแบบนี้เนี่ย เพื่อนหรอ”

“เปล่าครับ” ผมปฏิเสธด้วยใบหน้าเรียบเฉย อันที่จริงกำลัง

เก็บอาการเงินอยู่ครับ ไม่อยากให้ใครรับรู้ ฮีๆ

“เอ๋? แล้วใครเรียกล่ะ”

ผมเฝ้าปาก จัดการปิดห้วปากกาพร้อมกับยกตัวขึ้นจากโต๊ะ
ผมตรวจดูผลงานตรงหน้าด้วยความภาคภูมิใจก่อนจะหยิบมันขึ้นมา
สวมอีกครั้ง หุ้ยยย สัมผัสได้ถึงพลังแห่งความ (แอบ) รักที่บริเวณ
ท้ายทอย

“คนที่ผมชอบอะ”

แซลม่อน

ปลาส้ม

2

โพรวุฑที่เซอร์ไพรส์

พรุ่งนี้เปิดเทอมแล้วครับ วันนี้พี่ ๆ จึงคุยกับเด็กปีหนึ่ง
อย่างพวกเรานานเป็นพิเศษ หลัก ๆ ก็ชี้แจงเรื่องชุดระเบียบนักเรียน
กับกฎเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับเฟรชชี กว่าจะปล่อย
ให้แยกย้ายห้องฟ้าก็เริ่มกลายเป็นสีส้มแล้ว ผมหยิบมือถือขึ้นมาดู
พบว่าเป็นเวลาห้าโมงพอดีพอดี

“จิมหาย”

ผมนี้สตั๊นไปแล้ว ก่อนจะเหลือกตาทำหน้างอยู่แป๊บหนึ่ง อ้อ
ไอ้จืดคงหมายถึงเพื่อนในกลุ่มเรา “อ้าว ไปไหนของมันอะ

จืดพยายามมองหาหน้าจิม ๆ สุดท้ายมันก็ชี้ผ่านไปยังด้าน
หลังหัวผม “นั่นไง สนามบาส”

ผมมองตามไป แล้วก็พบว่าจิมอยู่ตรงนั้นจริง ๆ เธอกำลังยืน
อยู่กับเพื่อนคนอื่น ๆ ในคณะ หน้าแต่ละคนดูตื่น ๆ ผิดปกติ อะไร
กันวะ กับไอ้แค่รุ่นพี่เล่นบาสเนี่ยนะ -_-

“จิม!”

~ พี่ไอนุ่มาก ~

“ว้าย! มาแล้ว ๆ คิก ๆ” จิมสะดุ้ง ก้มหน้าเห็นจุดขณะวิ่งกลับมาหาพวกเรา

“มีอะไรอะ”

“อ้อ เปล่าหรอก พวกเพื่อนๆ มันชวนดูผู้ชายหล่อ”

โอเค รู้เรื่อง จบแบบง่าย ๆ

“แล้วเจอคนที่ถูกใจบ้างมั้ยล่ะจิม”

“ก็มึนนะ คุชชอบพี่คนหนึ่งที่อยู่วิจิตรศิลป์ ลงเพจหนุ่มหล่อคิวต์-บอยบ่อย ๆ ตัวจริงตรงปก เป็นปลื้มมาก” โห จริงจังยังกะอธิบายบทความวิชาการ แล้วมันก็เข้ามาดวงแขนผมและพาออกเดิน “ม่อนอะ เจอหนุ่มที่ถูกใจมั้ยยัง”

“ตอนนี้นี้ยังนะ” หนุ่มอะยัง แต่ถ้าสาวสวยอะมีคนหนึ่งครับ อี ๆ

“ชอบแบบไหน”

“ถามทำไมเนี่ย -_-”

“เေါ๊ย อยากรู้ ๆ” เธอเขย่าแขนผมจนหัวสั่นตึกตัก “จริงๆ คนก็ชอบมึงเยอะนะม่อน วันก่อนเห็นคนเอารูปมึงไปลงไอจี คนกดไลก์ก็หลักร้อยอยู่เหมือนกันนา”

อะจริงเหวอ อันนี้ข่าวใหม่เพิ่งรู้เป็นครั้งแรกเลยครับ “แล้วถือว่าง่าย ยังจะได้เข้าไปฝากร้าน”

“ก็พอตัว แต่ยังไงก็แพ้ไฟโอสินสาต เหมือนมีโคเอดาลงรูปทุก ๆ สามชั่วโมง โลกเป็นพัน”

ฮึยยย หวงวะ “อ้อ เหวอ”

“แต่มีตบมาก่อนว่าชอบแบบไหน อย่าเปลี่ยนเรื่อง” นี่ก็รบเร้าไม่เลิกรา ยังจะวกกลับมาเรื่องนี้เนอะ “นักกีฬา?”

“มัยยย” กลัวเขาเตะ

“หนุ่มเนิร์ด?”

“ตอน ม.ปลาย เรามีแต่เพื่อนเนิร์ดๆ ชอบไม่ลงหรอก”
จิมหันมุ่ม “เดาใจยากจังนะยัยคนนี้...แล้วมึงอะจัดชอบ
ผู้ชายแบบไหน”

“ตลกเหวอ”

“ฮัสส ลืมไปว่ามีเมีย”

เมียที่ว่านี่คือผู้หญิงนะครับ ใจจัดเคยเล่าให้ฟังว่ามันคบกับ
แฟนมาตั้งแต่ ม.ต้น ผมละนับถือความเสมอต้นเสมอปลายของมัน
จริง ๆ ถ้ามีแฟนก็อยากได้คนที่คบกันยาว ๆ แบบนี้บ้าง และใช้ คิด
ที่ว่าผมไม่เคยมีแฟนมาก่อนเลย ใครมันจะชอบไอ้กะเปี้ยกจิ๊ดซิด
แบบนี้ซะ

แล้วจิมก็โยนคำถามลงกลางวงอีกหน “จะไปกินข้าวมะ หรือ
แยกย้ายกลับเลย”

“กลับเลยเหอะ กู่วงมาก” ผมเสนอความเห็น พอใจจัด
ได้ยินอย่างนั้นก็พยักหน้าเออออ

“จันกูไปส่ง...เจอกันพรุ่งนี้เว้ยจิม”

“กูนี้แม่งไม่น่าอยู่หอในเลย บายจ้า!”

เราบอกลากันตรงนั้น ในที่สุดผมก็ได้พักสักที กว่ารุ่นพี่จะเรียก
อีกทีก็วันงานคณะซึ่งก็คือสุดสัปดาห์โน่น จะได้เรียนแล้วไว้ยัย...
‘ไอ้ม่อนกลายเป็นเด็กมหา’ลัยเต็มตัวแล้วคร้าบบบ!

ดูคดีค้นยักษ์เลี้ยวเทียบหน้าปากซอยทางเข้าคอนโดที่
ผมอยู่ ซึ่งอยู่ติดถนนนิมมานเหมินท์ ไกลๆ กับห้างเมญ่าชนิดที่
เดินไม่กี่ก้าวก็ถึง ตรงนี้เป็นจุดศูนย์กลางความคึกคักของเชียงใหม่
ครับ เพื่อนๆ ทุกคนตกใจมากที่ผมหาที่พักแถวนี้ได้ ผมเลยบอกไป
ว่าจริง ๆ แล้วมันเป็นคอนโดที่ป่าผมซื้อไว้นานมากแล้ว แต่ก่อนเอา

ไว้ปล่อยเช่ารายเดือนรายวันผ่าน Airbnb แต่เมื่อลูกชายหัวแก้ว-หัวแหวนจะย้ายมาเรียนที่นี่ทั้งทีก็เลยยกให้อาศัยฟรีๆ ยอมเสียรายได้ไปถึงสี่ปีเต็มๆ ป้าผมจะน่ารักที่สุด

ผมลงจากรถ จริงๆ ต้องใช้คำว่ากระโดดมากกว่า รถบัสอะไรจะสูงยิ่งกะเดอะมอลล์บางกะปิ ปวดตุตไปหมดแล้วเนี่ย

“ขอบใจมึง” ผมส่งหมวกคืนมัน แล้วหมวกเป็นลายคิตตี้อะ ตอนแรกสับสนนิดหน่อย แต่พอมารู้ทีหลังว่าของเมียเลยโล่งอก

“ทำไมไม่ให้กูเข้าไปส่งข้างโนวะ”

“กูจะหาของกินหนุบหนับ” ผมบอก

“แล้วทำไมไม่ไปกินข้าวกับไอ้จิมมันก่อนวะ”

แน่ะ วินกูอีก

“กูจะเปลี่ยนใจกะทันหันอะไรไม่ได้เลยไว้ รถมึงวิ่งแรงมากในกูเลยหิว”

“เอาเหอะ” มันส่ายหน้าอย่างเอือมระอา กลุ่มเราเริ่มสนิทกันแล้วครับ เล่นหัวเล่นหางได้อย่างสบายใจไม่เกร็ง “ไปละนะ พรุ่งนี้จะมารับ วันแรกอย่าสายนะมึง ไม่งั้นมึงได้นั่งรถแดงนะ”

“เออ รู้แล้วน่า!” ผมโบกมือไล่มัน ไอ้จ๊อดกลับรถอย่างชำนาญ แล้วก็บิดคันเร่งหายลับไปบนถนนที่รถเยอะพอๆ กับกรุงเทพฯ

ถนนนิมมานฯ...พอได้มาอยู่ที่นี่ความรู้สึกข้างแตกต่างกับตอนมาในฐานะนักท่องเที่ยวเลยแฮะ มันแบบหวิวๆ เหมือนยังไม่ชิน ไม่รู้ว่าจะเดินไปตรงไหน หรือเริ่มจากอะไร ด้วยความเคียดแค้นผมจึงหยิบมือถือขึ้นมาเปิดแอปฯ วงใน ว่าจะหาร้านเด็ดๆ จะได้แวะซื้อของอร่อยๆ เอาไปกินบนห้องระหว่างคูทิวี่ นี่สินะวิถีเด็กหอไม่ลี คอนโด (ของป้า) ตื่นเต้นอยู่เหมือนกันนาา

หมับ!

เสี่ยยย ใครจับแขน!

อะ...อ้าว ไอ้ตอนแรกก็นึกว่าโจร แต่ไม่ใช่ครับ เพราะที่จริงแล้วคือ...

“ปลาซ่ม”

พี่ไเอ่! พี่เป็นนางฟ้าหรือไง ทำไมอยู่ๆ ก็โผล่มาตรงนี้เล่า

“สวัสดิ์ครับพี่”

ผมสีแดงบวกกับผิวขาวเจิดจ้ากระแทกตาผมอย่างจัง “สวยงามน่า ช้อนมอเตอริไซค์หนุ่มชะด้วย ยอมแพ้เลยอะ”

ผมเผลอปากหุบหนีบ พยายามหลบหลีกเลี่ยงสายตาเข้าหยาของอีกฝ่าย คนอะไรเนี่ย แค่เห็นหน้าก็ส่งผลให้หัวใจทำงานผิดปกติ “พี่เห็นด้วยหรือ”

พี่ผมแดงเหี้ยมดุมปากพร้อมยกคิ้ว ท่าที่คล้ายๆ ว่าจะไซ้หัวเหือบแบบกวนๆ ผมไม่ได้มองว่าน่าหมั่นไส้เลย

“เห็นสิ เห็นแต่ไกลเลยด้วย ร้ายจังนะตัวแค่นี้ ยังไม่ทันเปิดเทอมก็มีแฟนซะแล้ว แถมยังได้กินน้องจืดตัวที่อปปีหนึ่งอีกต่างหาก”

“โอ้ยยย เพื่อนกันซะพี่” ผมรีบโบกมือปฏิเสธ จะบ้าอะไรจะ! ขนลุกก ก แต่เดี๋ยวนะ...

“พี่รู้จักชื่อมันด้วยหรือ”

“รู้สิ” คนสวยยกคิ้ว “พี่ต้องรู้จักชื่อคนที่เล็งๆ ไว้อยู่แล้วละ แซลม่่อน”

เสี่ยยย ดูพูดเข้า หงุดหงิดอะ ไอ้จืดมึงกับภูซัดกัน คราวนี้ขาดจริง! ภูไม่คบมึงแล้วว พรุ่งนี้ภูจะไหนรดแดงไปเรียน

ในขณะที่ใจตุบตุบอยู่นั้น ผมก็ได้เห็นสภาพพี่ไเอ่เต็มๆ ตาวันนี้เขาไม่ได้สวยควีนครบเครื่องอย่างครั้งก่อนๆ แต่กึ่งดงามไม่มีที่

ติ ผมออกจะเปื่อยๆ แล้วเสียไว้ไม่ให้ตกมาปรกหน้า สวมแค่กางเกง
วอร์มกับเสื้อแขนกุดสีดำ...

แขนเล็กดีจัง -.- ผมปลื้มมาก มันเป็นท่อนแขนลีนๆ ที่พอมี
กล้ามเนื้อได้ใหญ่โตจนน่ากลัว ผมแอบไล่สำรวจจุดอื่นๆ แล้วก็สะดุด
ตากับบางสิ่งบางอย่างที่คล่องพาดอยู่บนคอขาวที่งดามยัน
ลูกกระเดือก

“พี่ไต่เต้นบัลเลต์ด้วยเหรอ!”

พี่เฝ้ามองตามไปยังจุดเดียวกัน ใช่ครับ มันคือซอฟต์แวร์ หรือ
ร่องเท้าสำหรับเต้นบัลเลต์นั่นเอง

“โห เก่งนะเรา...ใช่ๆ พี่เพิ่งกลับจากซ้อม สตูดิโอ อยู่ใกล้ๆ
นี่เอง”

“เท่เป็นบ้า”

“เดี๋ยว เต้นบัลเลต์เนี่ยนะเท่”

“มันเท่ในสายตาผมไง...” ชอบมาก! ผู้ชายเต้นบัลเลต์เนี่ย ผม
ชอบเปิดคลิปนักบัลเลต์ชายในยูทิวบ์ดูบ่อยๆ ผมมองว่ามันช่างเป็น
ภาพที่งดงามมาก ความรู้สึกมันเหมือนได้เสพงานศิลป์ชั้นสูง เชื่อ
เลยว่าพี่ไต่ก็ต้องไม่แพ้กัน ชักอยากเห็นพี่เขาตะ...

“วันหลังมาดูพี่มั๊ยละ” ประโยคนั้นดังขึ้นทั้งๆ ที่ผมยังคิด
ไม่จบติ

“หะ...หา?”

“อยู่แถวนี้มั๊ย เนี่ยใกล้ๆ วันไหนพี่ซ้อมจะมารับเราไปดู
มั๊ยจ๊ะ”

ฮือออ แต่มบุญนี้ “ได้เหวอครับ”

“หนูอยากดูปะล่ะ”

คุณเคยเห็นมีมคนกระโดดลงบ่อโคลนมั๊ยครับ นั่นละ ผม

อยากทำแบบนั้น อยากกระโดดไปขวางหน้ารถสักคันแล้วขอติดไป
ลงที่กรุงเทพฯ ไม่เรียนแล้วแม่ ผมกำลังใจแตก ฮือ ๆ

แต่สมองกลับสั่งให้ผมพูดออกไปอย่างถ่อมตัว “ละ...แล้วแต่
พี่สะดวกดีกว่า ผมไม่อยากรบกวน”

“โอ้! มา ๆ”

หมับ! เชี่ยยย!

เชี่ยยย

เชี่ยยย

โดนดึงไปลูบหัววว T_T “ยัยตัวเล็กของพี่”

ส่งผมไปเกิดชาติหน้าได้เลย ผมใช้ชีวิตนี้คุ้มค่าแล้วครับ สาธุ
บุญ ฮือ ๆ คนอะไระทั้ง ๆ ที่ตัวมีแต่เหงื่อแต่ไม่ยักมีกลิ่นตัว ผลผลิต
จากสรวงสวรรค์ชัด ๆ

“อิห่าไอ้!”

แล้วความเคลิบเคลิ้มก็ขาดสะบั้น เมื่อมีเสียงใครบางคน
ตะโกนมาจากอีกฟากถนน ตายห่าละ ลืมไปเลยครับว่าอยู่ข้างนอก
เปลoftาหน้าฟินไปชะนาน รถที่ผ่านไปผ่านมามต้องเห็นกันหมดแล้ว
แน่ ๆ

เหมือนว่านั่นจะเป็นกลุ่มเพื่อนพี่ไอนะ ดูมีความสนิทสนม
บางคนยกมือถือขึ้นมาเก็บภาพด้วย อะไรกัน

“เลิกคุยกับเมียใหม่ก่อนจ้! ภูหิวจะตายแล้วค่าา”

เมีย? เมียไหน? แล้วใครเป็นผัว? -- แถวนี่ไม่น่ามีใครเป็น
ผัวได้สักคนเลยนะ

“เออ เป๊ปนิงดิ!” พี่ผมแดงตะโกนกลับไป ขนาดเสียงตะโกน
ยังนุ่มเลยอะ และที่สำคัญเขายังไม่ปล่อยมือจากหัวผมเลย อ้ากก
สัมผัสได้ถึงความยุกยิก...รู้ตัวอีกทีพี่ไอก็ย้ายมือลงมาเกาะ

เบา ๆ ที่ท้ายทอย โดดยย ช่วยประคองไว้ก่อนนะพี่ มันแบบจะล้ม
งะ

“หนูกำลังจะไปไหนล่ะ”

“ว่าจะหาอะไรกินครับ”

“เฮ้ย พอดีเลย ไปกินด้วยกันมัย”

จืดยากันอีกแล้วน้า “ไม่ดีกว่า ผมเกรงใจเพื่อนพี่”

“เกรงใจอะไร คนกันเองทั้งนั้น”

เอาตรง ๆ นะครับ ถึงจะดีใจที่เขาชวนแค่นี้ แต่ยังไม่มันก็ไม่
สมควรหรอก แถมผมก็ไม่ได้คิดว่าพี่ไ้แค่ชวนตามมารยาทหรือเปล่า
เพราะฉะนั้นผมจึงลั่นใจส่ายหน้าอย่างเด็ดขาด

“พอดีผมนัดเจอเพื่อน ม.ปลาย ไว้ด้วยอะครับ”

“อ้าวเหอ แล้วก็ไม่ได้บอก” พี่ไ้ฉีกยิ้ม เขี่ยมันอีกแล้ว! อยาก
แอบถอนมาใส่กรอบแล้วห้อยแทนพระ “งั้นพี่ไปละนะ เดินไปตี ๆ
ละ สวย ๆ อย่างเราต้องระวังตัว”

“ผมว่าพี่สวยกว่าน้า”

“ถูกต้องแล้วจะ รู้ไว้ก็ดีนะหนู” พี่ไ้ขยับตาทั้งท้าย ก่อนละมือ
ข้างเดิมมาแตะแก้มผมเบา ๆ แล้วแยกตัวออกไป

ผมแอบมองพี่ไ้่นวดหัวไหล่ตัวเองระหว่างรอสัญญาณไฟ
หนึ่ง...สอง...สาม...โอเคพอใจละ ไปหาอะไรกินได้

ทว่า “น้องม่อน”

“ครับ” ด้วยความที่ที่บ้านเรียกผมอย่างนี้ ผมจึงขานรับอย่าง
เคยชิน ตะกั้หลังคิดไปแวบหนึ่งว่าแม่เรียก แต่ไม่ใช่ครับ พี่ไ้คนเดิม
นั่นแหละ

ผมหมุนตัวกลับไป เห็นคนสวยกำลังหรีตาสู้แสงแดดสุดท้าย
ของวัน “พี่กินปลาอิ่มหมดแล้วละ”

“อ้อ...” ก็นึกว่าเรื่องอะไร

สัญญาณไฟข้ามถนนเปลี่ยนเป็นสีเขียว คนอื่นๆ ททยอยข้ามทางม้าลาย แต่แทนที่จะเดินตามไป พี่ไ่กลับยกมูมปากขณะที่เอียงคอมองกัน

“แต่ถึงยังไงพี่จะเรียกเราว่าปลาสัมผัสต่อไป ตกลงนะ”

การเรียนสัปดาห์แรกแทบจะไม่มีอะไรพิเศษครับ ส่วนมาก

อาจารย์เข้ามาแจกแจงรายละเอียดของแต่ละรายวิชาให้ฟังคร่าว ๆ เท่านั้น ผมเลยอยากให้เป็นอย่างนี้ตลอดทั้งเทอม จริง ๆ ตลอดทั้งสัปดาห์ก็ได้ผมไม่ได้ติดอะไร บรรยายภาศในห้องเรียนแตกต่างจากตอนมัธยมอย่างสิ้นเชิง อย่างน้อยเหล่าอาจารย์ก็ไม่ดูเท่าครูสุมาที่เคยประจำชั้นผมตอน ม.6 แกเป็นหัวหน้าระดับภาค เข้มงวดอย่างกับอะไรดี แต่แกชอบเปิดรูปแมวที่เลี้ยงให้ดู เป็นมูมเล็ก ๆ ที่ช่วยให้นักเรียนผ่อนคลาย

เพื่อมาก็มาก อย่างที่เคยบอกครับ สุดสัปดาห์นี้รุ่นพี่เรียกพวกเรา พอเลิกเรียนปั๊บเด็กแมสคอมแทบทุกคนก็รีบมารวมตัวกันที่หอประชุมย่อยในตึกคณะภายในเวลาที่รุ่นพี่กำหนด มาถึงก็ตั้งแถวกันอย่างเรียบร้อย โดแล้วไม่ต้องให้ใครมานั่งจ้ำจี้จ้ำไช พอรุ่นพี่มาถึงเขาก็เริ่มกิจกรรมโดยไม่เป็นการเสียเวลา

“อาทิตย์หน้ามีงานเฟรชชีในต้นะคะ น้อง ๆ ที่เข้าร่วมจะได้แสดงบิหมวดกิจกรรมด้วยนะ ที่สำคัญพี่ได้ยืนยันว่านักร้อง T จะมาแสดงด้วย กร๊าด!”

แล้วก็เข้าสู่ช่วงการแสดงคัดเลือกดาวเดือน ญูญูกันกันพอสมควรเลยละ ผมที่หน้าตาไม่ได้โดดเด่นจนเป็นตัวเลือกก็ได้แต่นั่งจิ้มมือถือชมคลิปแมว ดูไลฟ์อินทิกกาโย ไถหน้าไอจีไปเรื่อยเปื่อย

แอบเข้าไปดูไอจีคิวต์บอยของมหาวิทยาลัยด้วย เจอรูปพี่ไ๋ตั้งห้ารูปแะไม่ชอบเลย ไม่ใช่ว่าไม่ยากให้ลงนะครับ แต่ผมอยากรู้ว่าใครถ่ายรูปให้พี่เขา แต่ละรูปสวยๆ ทั้งคนทั้งคอมโพสมันเป๊ะเกินไป ดูก็รู้ว่าไม่ได้ตั้งกล้องถ่ายเองแน่ๆ เรื่องนี้ต้องขยายสินะ

ไอจีของพี่ไ๋ @aiainima คนฟอลโลว์ตั้งหลักหมื่น ผมเลือบไปมองทางช่องกลม ๆ ของภาพโปรไฟล์ มันเป็นรูปพี่ไ๋กำลังเอามือแนบหน้าตัวเอง ในรูปผมของพี่เขายังเป็นสีดำ แต่เล็บเพนต์ลายสีส้ม สดใสควาวอัสะดุดตาเช่นเคย

ก็กดฟอลโลว์ไปสิครับบบบ อีๆ

ว่าแต่เมื่อไหร่จะประกวดเสร็จกันเนี่ย อยากหนีกลับห้องไปนอนแล้วน้า แต่ที่จริง ถึงจะ่วงแค่นี้หนักหนีไปจากตรงนี้ได้ เพราะอะไรนะเหอครับ

“เดี๋ยวไอ้จ๊อดมาเราก็คัดดั่งๆ เลยนะมึง” จิ้มหันมาสะกิดยิกๆ

“เออๆ รู้แล้วๆ” ไซ้แล้วครับ ไอ้จ๊อดยอมเป็นตัวแทนเดือนเอกโฆษณาในที่สุด ไม่ใช่เพราะการถูกบังคับ แต่มันบอกว่าสงสารพี่ๆ ที่ต้องวนเวียนเข้ามาอ้อนวอนแทบกราบกรานวันละสามเวลา มันบ่นด้วยว่าถ้าจะหาคนไม่ได้ขนาดนั้นมันยอมเป็นก็ได้ โคตรจิตสาธารณะ และเมื่อเพื่อนทำดีแบบนี้ ผมก็ต้องเชียร์ให้สุดใจไปเลยยย

“อีจ๊อดดด!!!”

เสียงกรีดร้องของจิ้มเป็นแค่เสียงหนึ่งของคนในห้องเท่านั้น ผมแอบเห็นว่าคนอื่น ๆ ไม่ว่าหญิงหรือชายก็แทบแด่ดินฟุบคาเบาะแดง ตายๆ ยังกะโลพีอินราชมังฯ ดูเดือดอะไรขนาดนั้นนนะ เพื่อนผมมันหล่ออะเนอะ

ไอ้จ๊อดยิ้มมากขึ้นกว่าชีวิตประจำวันสองเปอร์เซ็นต์ นั่นเรียก

ว่ายั้มแล้วเหอ ผมนึกว่ายิงฟัน แต่ว่าก็ว่าเถอะ มันดูดีกว่าความเป็นจริงเยอะเลยครับ เครื่องสำอางช่วยได้จริง ๆ อะภูตี่นมาเชียร์มึงก็ได้สู้เขา! วู้!

แล้วก็เป็นไปตามคาดไม่พลิกโผ ไข่จ๊อดได้ตำแหน่งเดือนแมส-คอมไปครองในที่สุด พ่วงด้วยดาวจากพีอาร์ซึ่งสวยมาก ผมตาตื่นอีกครั้งเมื่อเห็นดาวปีก่อนมามอบรางวัล เฮ้ย! นั่นมันพีเจนคนที่ทำปายชื่อให้ผมนี่หว่า โห สังเกตจากสายสะพายสองเส้น พี่เขาเป็นถึงดาวมหา'ลัยเลยนะเนี่ย สวยครบจบที่พีเจนจริง ๆ สมตำแหน่งแล้ว

จบการประกวดพวกเราก็ทยอยกันออกมาจากห้องประชุมตอนนี้ท้องฟ้ามืดตื้อ พี่ปสองเรียกรวมเพื่อพูดคุยประมาณสีบนาทิ แล้วก็ปล่อยให้แยกย้าย ผมพยายามมองหาไข่จ๊อดเดือนคณะหมาด ๆ แต่เห็นว่ามันกำลังง่วนอยู่กับการไล่ถ่ายรูปกับรุ่นพี่ ก็เลยตัดสินใจไม่เข้าไป ปล่อยให้มันเฉลิมฉลองกับตำแหน่งไปแล้วกันเนอะ กลายเป็นเพื่อนคนดังซะแล้วผมละภูมิใจภูมิใจ ไข่หนุ่มเนื้อหอมเอ๊ย

“มึงกลับยังงี้วะม่อน” จิมถามผม

เออ นั่นดิ ไม่มีไข่จ๊อดแล้วผมจะอยู่ยังไง “ก็เดี๋ยวเรียกรถแดงมั้ง”

“ให้กูขับไปส่งมัย”

“จะเหียวไปเหียวมาทำไมเล่า มึงอยู่หอในไม่ใช่หรอะ”

“กลัวมึงลำบากไง เป็นห่วงยะ”

ผมละซาบซึ้งจนน้ำตาหยดแหมะ ๆ “ไม่เป็นไรเว้ย มึงไปนอนเหอะ พรุ่งนี้ค่อยไปกินโกเฟือกกันตามนัด”

“ไข่จ๊อดมันจะไปด้วยปะวะ ดั่งขนาดเนี่ย”

“นั่นดิ” ผมพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนชวนจิมมองไปทางหนุ่ม

ฮอตผู้สวมทั้งมงกุฎ ถือช่อดอกไม้ และพาดสายสะพายรุ้งรั้ง “เราคงเหลือกันสองคนแล้วละ เป็นคู่โอ้”

“คิก ๆ ก็จริง...กลับดี ๆ นะมึง”

กลายเป็นว่าสัญญาชตาณการปกป้องของเพศชายเกิดทำงานผมตามไปส่งจิมมันถึงหน้าหอ สุดท้ายโดนป้ายามตะเพิดให้ แกคิดว่าจะมาทำตัวซุกซน แถมหาว่าจิมกับผมเป็นแฟนกันอีก ได้แต่โบกมือปฏิเสธจ่าละห้วน กว่าจะแก้ตัวอธิบายให้แกเข้าใจก็ใช้เวลาเกือบสิบปี ฮือออ ผมบริสุทธิ์ใจจริง ๆ นะคร้าบบ

ตะกี้เดินมากับจิม ผมจึงไม่ทันเห็นเลยว่าแถวนี้มันเปลี่ยนขนาดไหน จริง ๆ มีเสาไฟนะ แต่บรรยากาศโดยรวมมันวังเวมมากขึ้นนิดที่ถ้ามีผีกระโดดออกมาจากพุ่มไม้เพื่อหลอกกัน ผมก็จะทำเอวขึ้นิ้วแฉ่วว่ามาแล้วเหอจ้าาอย่างไม่ตกใจ บรี้อออ รีบเดินดีกว่าครับ

ในจังหวะที่ผมกำลังสาวเท้าหนีบหน้าบอยู่นั่นเอง ภูมันก็ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ใกล้เข้ามา รถยนต์สีบรอนซ์คันหนึ่งทำท่าจะแล่นผ่านไป แต่สุดท้ายก็ชะลอก่อนจอดแน่นิ่งใกล้เสาไฟต้นหนึ่งในที่สุด เอาใจดีวะ หลับตาแล้วรีบวิ่งไปเลยแล้วกันนะ จะมาไม่ไหนก็ไม่รู้

“ปลาซั่ม!”

ชะอู้ย เกือบหน้าทิ่มแล้วไง ดินะที่ยังไม่ออกตัววิ่ง

ปลาซั่ม? คนที่เรียกผมแบบนี้ก็เห็นจะมีแค่คนเดียว

ผมค่อย ๆ ชะเง้อมองไปยังช่องหน้าต่างคนขับอย่างช้า ๆ พอเห็นอวว่าความสว่างสะท้อนไฟแล้วก็อ้าปากค้าง เฮ้ยยย

“พี่ไ่อ?”

คนสวยเท่าคางกับหน้าต่าง แถมยังกระตุกมูมปากตั้งใจจะยั่วกัน ฮียยย “วันนี้ไม่ช้อนมอเตอร์ไซด์แฟนเหอคะคนสวย”

ผมละหมดอารมณ์ ชอบถามหาไอ้จ๊อดมันจังพี่คนนี้
“อ้อ สุดหล่อของพี่กลายเป็นเดือนคณะแล้วละครับ กลายเป็น
หนุ่มฮอตไปแล้วละ”

“จริงดิ” พี่ไฉ่ตาโต “น่าสนใจๆ”

ไม่ได้เจอตั่งสัปดาห์ อุตส่าห์ตั้งใจที่เห็นหน้า แต่ดันมาหักอก
กัน คนสวยชอบทำร้ายจิตใจอะ “ไปละนะครับ บาย”

“จะไปไหน”

จะขับตามมาทำไมเนี่ย “กลับห้องครับ”

“แล้วทำไมอยู่คนเดียวล่ะจ๊ะ”

ไม่ต้องมาจ๊ะมาจ๋าเลย “ก็บอกแล้วว่าไอ้จ๊อดมันไม่สะดวก
ปกติกลับด้วยกัน พอไม่มีมันผมก็กลับคนเดียวครับ”

“หนูจะรีบเดินทำไมม่อน”

ตัดใจจากเธอไง ยัยบ้า “พื้มันร้อนครับ”

“เอาดีๆ”

“ผมหาเหตุผลเหมาะๆ ไม่ได้ แต่เอาเป็นว่าผมคิดว่าอยากรีบ
ขาก็เลยรีบให้ครับ”

“หนูนี่แม่งตลกวะ” พี่ไฉ่หัวเราะเสียงนุ่ม อยากจะหันไปดู แต่
ต้องตีปคุลเย็นชาไว้ “**ขึ้นมาเร็ว**”

“หา?”

ขามผมชะงัก ไม่ได้คิดไปเองแน่ๆ รู้สึกว่าน้ำเสียงตอนพี่เขาพูด
ว่า ‘ขึ้นมาเร็ว’ มันซ่อนความออกอ้อนไว้ในนั้น มันแบบอ้อนๆ
ยานๆ บอกไม่ถูก

“หยุดเดินได้สักทีนะหนู” พี่ไฉ่ถอนหายใจ แต่ใบหน้ายังคงยิ้ม
ไม่เลิก ไม่รู้ว่าเสื้อหรือตัวพี่เขาที่ขาวกว่ากัน มันสว่างไปหมดเลย
“ขึ้นมาจะปลาส้ม พี่จะเอาหนูไปปล่อยทะเล”

“เสียงใหม่ไม่มีทะเลนะครับ”

“งั้นเดี๋ยวแวะบอบบ้าบัดหลังมือ พี่จะจับหนูโยนลงไปเอง”

ผมบ่นปาก ดูดู คนอะไรมันใจดำอำมหิตขนาดนี้ ยัยฆาตร
สาวเอ๊ย

พี่ไ่เห็นผมทำหน้าอย่างนั้นก็หัวเราะชอบใจ “ล้อเล่นมัยฮิ ขึ้น
มาเร็ว ๆ พี่จะไปส่ง”

“...”

“โอเค ต้องออกไปหิวสินะ ยัยเด็กคนนี้”

เหวอออ จะเปิดประตูออกมาทำมายยย ด้วยความตกใจผม
ก็เลยรีบวิ่งหน้าตั้งไปยังที่นั่งฝั่งข้างคนขับ ท่องสูตรคูณแม่สิบสองอยู่
ลักพักแล้วกลั่นใจเปิดเข้าไปนั่ง

แอร์เย็นจิงแฮะ “เท่านี้ก็จบ มัวแต่ทำหยังอยู่นั้น...นิมมานะ
นะ?”

ก็ขึ้นมาแล้วนี่ง ฮียยย “พี่ต้องไปทางนั้นเหมือนกันเหอครับ”

“เปล่าหรอก พี่จะไปกินเหล้า”

“อ้อ” ผมพยักหน้าหงิก ๆ “แล้วขับรถไปแบบนี้จะดีเหอฮะ”

พี่ไ่แยกเขี้ยว ก่อนละสายตาจากถนนตรงหน้าเพื่อมาเลิกคิ้ว
ไล่ “เป็นห่วงเหอคะคนสวย”

“...”

“งั้นพี่ฝากจอดที่คอนโดหนูได้มัยละ”

“หา?”

“ก็เอาไปฝากจอดแล้วเดี๋ยวพี่เดินไป จริง ๆ ไม่ค่อยไกลจาก
ตรงที่พี่เจอหนูคราวก่อนเท่าไรด้วย” พี่ไ่อธิบาย

เอ...มันชักไม่แน่ใจ “แล้วกินเสร็จพี่ก็จะกลับมาเอาเหอ” ยัง
ไงก็คือมาแล้วขับอยู่ดีปะวะ

“งั้นค่อยมาเอาพรุ่งนี้เข้า”

“แต่พรุ่งนี้วันเสาร์”

“หนูไม่รับแขกวันเสาร์หรือไปปาล์ม” คนสวยหัวเราะ แล้วก็ยกมือข้างหนึ่งเป็นการยอมแพ้ “โอเค ๆ ฟีดัดสินใจละ พี่ไปนั่งดูเพื่อนกินเฉย ๆ ละกัน ดีเหมือนกัน จะได้ขั้วบวส่งพวกพี่เมาได้ด้วย”

อ้าว สรุปเองเสรีจสรรพ คือผมกำลังจะบอกว่าพรุ่งนี้คือวันเสาร์ มันเป็นวันว่างที่ผมอาจจะนอนตื่นสาย จะมาเมื่อไหร่ก็บอกผมจะได้เตรียมตัวไง เอ้อ แต่ช่างมันเหอะ

“เรียนสัปดาห์แรกเป็นไงบ้าง”

“ยังไม่ชินเท่าไรครับ แต่ก็เริ่มปรับตัวได้แล้ว” ผมตอบตรง ๆ ก่อนเหลือบไปเห็นด้านนอกถนน อ้าว เห็นห้างเมญ่าแล้ว เร็วเหมือนกันแฮะ

“แล้ววันนี้ที่คณะสนุกมั๊ย”

ผมไม่ได้คิดไปเองใช่ไหม พี่ไฉชวนผมคุยบ่อยจัง

“ก็สนุกดีนะ แต่ผมง่วงมากเลยครับ อ้อ! ไข่จืดเป็นเดือนคณะด้วยนะ”

“หนูบอกพี่แล้วปาล์ม เออไรเงา ฮ่า ๆ”

อ้าว ก็นึกว่าอยากรู้เรื่องของไข่จืดนั้ เห็นสนใจมันจัง “เดี๋ยวจอดตรงหน้าเซเว่นนะครับ”

“พี่จำได้จ้ะ เราเจอกันตรงนั้นไง”

อ้อ อย่างนั้นหรอ “ผมฟอลไอจีพี่ไปด้วยนะ”

“อ้าวหรอ ๆ” เหมือนพี่ไฉไม่รู้อะไรเลย เฮอะ ก็ไม่แปลกหรอกครับ คนฟอลตั้งเป็นหมื่น แจ้งเดือนทีคงทำเครื่องค้างเป็นวันละม้างง

คนขับหักพวงมาลัยจอดริมฟุตบาทหน้าเซเว่น ระหว่างนั้นผม

ก็ก้มหยิบกระเป๋าทิ้งวางไว้ตรงพื้นหน้าเบาะ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ก็เห็นว่าพี่ไฉ่เหยียดแขนพาดมาทางเบาะฝั่งผม แถมมีการแบมืออีกข้างมาตรงหน้ากันด้วย

“พี่ขอมือถือเราหน่อย”

ผมงงไปเลย “ทำไมเหวอครับ” สงสัยนะ แต่ก็ล้วงจากกางเกง ให้ไปโดยดี คนใจง่ายก็ละชะ

“จะพอลไอจีพี่”

“อ้าว ผมก็พอลพี่ไฉ่ไปแล้วไง”

พี่ไฉ่ขยิบตา ใบหน้าสวยๆ ส่งสว่างด้วยแสงจากหน้าจอ มือถือ “ไอจีส่วนตัว”

อะไรกัน มีไอจีส่วนตัวด้วยเหวอ ผมเฝ้ามองพี่เขาจิ้มหน้าจอ ยุกยิก ก่อนจะคืนมาให้กัน ผมคว้ามาดูทันที เห็นว่าเป็นหน้าไอจีคนละอันกับที่ผมเปิดในหอประชุม แถมภาพโปรไฟล์ก็เป็นท้องฟ้า อิมคริมเดาได้ยากว่าเป็นใคร และที่สำคัญจำนวนคนติดตามน้อยมาก คนละเรื่องกับไอจีหลักเลย

“แอกหลุมนี้นา”

“ใช่ และพี่ก็มีแอกเค่อด้วย”

“แอกอะไรนะ --”

แทนที่จะตอบต้นหัวเราะชะงัน เอ้า “อย่าเอาไปปล่อยละให้ เพราะความไวใจนะเนี่ย”

“ผมไม่บอกใครหรอก่น่า” ของดีต้องเก็บไว้กินเจียบๆ ที่ “ขอบคุณที่มาส่งนะครับพี่ไฉ่ ขอโทษที่รบกวนด้วยน้ำ”

พี่ไฉ่ยิ้มอีก คราวนี้เอนิ้วเร็ววๆ ที่เล็บเพนต์รูปหัวใจสีชมพู มาเกลี่ยแถมผมอีกต่างหาก “บ้านหนูสอนมาดีจัง พุดจาน่ารักทุกคำเลย”

“...”

“ฝันดีครับยายตัวเล็ก”

อะ...อะไรกันเนี่ย อยู่ดี ๆ ก็สลับไปโพผิวเหวอ ไม่เอาดิ พุดอะไรให้เข้ากับหน้าตาหน่อย ผมชอบคนสวย เข้าใจง่าย ผมชอบคนสวยยย

ผมลงมาจากรถ ตั้งใจจะหันไปโบกมือลาพี่ไอ้สักหน่อยแต่รถกลับหายไปแล้ว เฮ้อ แวะซื้อแซนด์วิชแฮมชีสในเซเว่นไปกินบนห้องดีกว่า

ยังก้าวไม่ถึงหน้าประตู ผมก็รู้สึกถึงแรงสั่นของมือถือในกระเป๋ากางเกง ใครส่งอะไรมาเนี่ย

@aiprivate : ปลาส้ม

อ้าว พี่ไอ้เหวอเหวอ แปลกใจเหมือนกันแฮะ

@salmonmonmon : คร๊าบ?

@aiprivate : พรุ่งนี้ว่างมั้ย พี่จะไปทำเล็บที่ร้านแถว ๆ นิมมาน มานั่งเล่นกัน

@aiprivate : คุยกัน หาไรกิน เดี่ยวพี่เลี้ยงข้าวเอง

@salmonmonmon : อ้อ พรุ่งนี้น่าจะว่าง ไม่ได้ทำอะไรครับ

@aiprivate : โอเค :)

ผมกดออกไปยังหน้าโทรศัพท์แอกหลุมของพี่ไอ้อีกครั้ง ขณะเดียวกันแจ้งเตือนกับบอกว่าแอกลับพี่ไอ้ฟอลกลับมาเหมือนกัน ผมเพิ่งสังเกตเห็นจำนวนผู้ติดตามของพี่เขาชัด ๆ ไอ้โฮ

~ พี่ไอ้บ่บมาก ~

@salmonmonmon : หุ้ยยย ผมได้รับเกียรติเป็นหนึ่งในผู้
ติดตามสามสืบสองคนเหรออ

พี่ไ๋ตอบกลับมาในเวลาไม่นาน เหมือนว่าพี่แกกำลังจับ
มือถืออยู่พอดี หรือว่างจนไม่มีอะไรทำก็ไม่รู้

@aiprivate : แน่นอน

@aiprivate : หนูคือปลาส้มผู้โชคดีไ้งคะ

3

คนสวยหักหลัง

วันนี้ผมตื่นตั้งแต่เจ็ดโมง สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนไปแม้จะเป็นเด็กมหา'ลัยแล้วก็คือ วันหยุดเรามักตื่นเช้าเสมอ แถมกระป๋องกระป๋องเป็นพิเศษซะด้วย เป็นเรื่องที่ตลกร้ายมาก ๆ

จิมซ์บรรณาธิการผมที่คอนโดเพื่อรับไปกินโกเฟือกโกดำร้านดังเชียงใหม่พร้อมกัน ผมถามหาไอ้จ๊อด ตอนแรกนึกว่าดังแล้วจะเบียร์นัด แต่เปล่าครับ มันบิดดูคาติไปจองโต๊ะที่ร้านให้แล้ว ดีใจที่มันยังคบกับคนโนเนมอย่างพวกเราอยู่

ไม่ได้การแล้วละ ผมต้องทำตัวเองให้ดังเทียบเท่ากับมันให้ได้ เริ่มจากอะไร ล้มหัวทิ่มหน้าป้ายคณะ แล้วให้จิมมันอัดคลิปตึกตอกให้ น่าจะพอเป็นไวรัลได้อยู่

“เสร็จแล้วไปไหนต่อ” ไอ้จ๊อดถามขึ้น มันเอาขนมปังปาดสังขยาจนไม่เหลือสักหยด ตามด้วยกระดกกาแฟโบราณจนหมดเกลี้ยง เจ้าของร้านรักมึงแน่ จานซามแทบไม่ต้องล้าง “ไปดูหนังที่เมญ่ามัย”

“เอาดิ” จิ้มลงคะแนนเสียง แล้วสะกิดแขนผม “โอเคปะม่อน”

“อ้อ”

ตื๊ดตืด ตื๊ดตืด

นั่นไง เหมือนรู้เวลา ผมยังไม่ให้คำตอบเพื่อน รีบหยิบมือถือขึ้นมาดูแจ้งเตือนเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ และมันเป็นอย่างที่คิดจริงๆ ด้วย

@aiprivate : หนูอยู่ไหนคะ

@aiprivate : พรอหน้าเซเว่นนะตัวเล็ก

“เอ่อ...”

“อะไรของม้นวะ” จิ้มสงสัยจนต้องชะงักหน้าเข้ามาอยู่ ผมกดปิดหน้าจอได้ทัน ฮู้! รอดตัวไป

“กูมีธุระต่ออะ”

“นัดใครไว้หรือไง” ไข่จืดเพ่งมองเพื่อค้นความจริง

“ก็ทำนองนั้น”

“ใคร ๆ ๆ ๆ” กลายเป็นว่าจิ้มหน้าระรื่นกว่าเดิมอีก “ขอดูหน่อย ๆ ๆ ๆ หล่อมั้ย”

“ไม่ใช่ผู้ชาย”

“เฮ้อ!”

“ผู้ชายแหละ แต่ไม่ใช่ผู้ชายแบบนั้น”

จิ้มหน้ามู๋ “อะไรของมึงวะ...ยังงี้ มีความลับหรือ”

“ไม่ต้องไปเค้นมันจิ้ม เรื่องส่วนตัว” ไข่จืดรีบห้ามปราม รักมาก พ่อพระสุด ๆ

“โอเค ๆ แต่เอาจริงนะ ตอนแรกแค่อยากเห็นหน้า พอมึงพูดจ้

ขึ้นมากู้ดันเป็นห่วงมันเลยอะจ๊อด...ม่อน มึงมีอะไรบอกได้นะ อยู่ไกลบ้านแบบนี้เราต้องช่วยดูแลกัน”

ผมพยักหน้า “เออออ ไม่ใช่เรื่องทำนองนั้นหรอกน่า”

จังหวะนั้นเองที่มีมือถือผมสั่นขึ้นมาอีก แต่คราวนี้เพื่อน ๆ ไม่เข้ามายุ่งอีกต่อไปแล้ว ตืดดด ตืดดด

@aiprivate : ยังไม่ตื่นเหรอครับ

@salmonmonmon : ตื่นแล้วครับ แหะ ๆ

@aiprivate : อ้อ ลงมาเลยพี่รออยู่ แต่อาบน้ำหอม ๆ ก่อนนะ 555

@aiprivate : จั๊นพี่รอในเซเว่นแล้วกัน ไม่ต้องรีบ

@salmonmonmon : พี่ไ้ ผมมีความจริงจะสารภาพ

@aiprivate : ว่าไงคะ

@salmonmonmon : ผมมากินขนมกับเพื่อนอยู่อา

@aiprivate : อ้าว

@salmonmonmon : โทษทีครับ เมื่อวานลืมบอกพี่ T_T

แล้วพี่ไ้ก็เจิบไปเลย...เวรแล้วไง ลนลานอยู่ไม่สุขเลยเนี่ย ทำไงดี ๆ ๆ

@salmonmonmon : พี่ไ้ผมขอโทษนะ

@salmonmonmon : โกรธเหร...จิ ๆ

@aiprivate : เฮ้ย เปลา ๆ เมื่อกี้คิดตังค์

@aiprivate : ไม่สะดวกก็ไม่เป็นไร

ทำไมกลายเป็นว่าผมอ่านข้อความแล้วรู้สึกถึงความเย็นชาขึ้นมาเฉยเลยวะ ทั้งๆ ที่มันก็เป็นประโยชน์ธรรมดาๆ ไม่มีคำด่าทอ นี่มันอาการของคนร้อนตัวชัดๆ

@aiprivate : ไว้เจอกันวันหลังตัวเล็ก

@salmonmonmon : พี่ไอ่ ส่งชื่อร้านมาให้หน่อย เดี๋ยวผมจะตามไป

@aiprivate : เอาจ้ะเหวอ

@salmonmonmon : อ้อ

@salmonmonmon : ผมอยากเจอพี่

เจียบอีกแล้ว ทำไมเจียบบ่อยจัง ใจผมเต้นระส่ำไปหมดแล้วนะไว้ยัยย

@aiprivate : โอเค

@aiprivate : Humble Nails 21

@aiprivate : ^^

@aiprivate : พี่ก็อยากเจอหนูเหมือนกัน

กุมารูกร้านปะวะ -_-

ผมถอยออกมานอกประตูเพื่อมองป้ายหน้าร้านอีกครั้ง... Humble Nails 21 เอ้า! ก็ถูกแล้วนี่หว่า แต่ทำไมในร้านมีแต่พี่หนวด พี่เข้มน้ำดูๆ กันทั้งนั้น ตอนแรกคิดว่าเข้าร้านผิด ร้านทำเล็บบรรยากาศมันต้องคลิ่นๆ นุ่มๆ ไม่ใช่เรอะ นี่กว่าหลงเข้ามาร้านสักนะเนี่ยย

“รับบริการอะไรครับน้อง” พี่ชายตัวโตในผ้ากันเปื้อนสีดำคนหนึ่งตรงเข้ามาถาม ผมได้แต่ผงกหัวเจ้มเจิ้มแล้วบอกความจริงไป

“คือผมมาหาพี่...”

“ไอน้องไอเหรอ”

“ครับ ผมมาหาพี่ไอ” พี่เขารู้ด้วยแฮะ เรียกซะสนิทชิดเชื้อ สงสัยเป็นลูกค้าประจำ

“ด้านในสุดเลยน้อง...แล้วเราจะทำเล็บด้วยมั้ยละ”

“ผมเพิ่งเข้าปีหนึ่ง ยังไม่ปลดระเบียบเลยครับ”

พี่เขาก็กาก แต่ก็ยอมปล่อยให้ผมเข้าร้านโดยดี ผมชะเง้อหาพี่ไอยู่นาน จนเห็นผู้ชายผมแดงนั่งพิงโซฟาแล้ววางหมอนไว้บนตัก ใส่แว่นดำซะด้วย...ใสทำไม นี่มันในร่มไม่ใช่หรอะ หรือว่าเป็นสไตล์ของคนสวยซิก ประมาณเป็นตัวของตัวเองไม่แคร์ใคร

“พะ...” ยังไม่ทันเรียก ผมก็สะอึกซะแล้วครับ

พี่ไอุหัลล -_-

โวะ! ก็ว่าทำไมทำนังมันเอียงๆ แปลกๆ ที่แท้หนีไปเข้าเฝ้าพระอินทร์นี่เอง ยังไงก็ฝันดีน่า

แล้วผมต้องทำยังไงต่อวะ

“ฮู้!” พี่พนักงานหน้าหวานที่กำลังตะไ่บเลิ่บให้พี่ไอุชูนิ้วชี้แนบปาก ผมยังไม่ได้เสียงดังอะไรเลยน้ำ

พี่เขาชี้ไปยังเบาะนั่ง สงสัยญาณประมาณว่าให้ไปหยิบตัวนั้นมานั่งเจียบๆ ผมทำตามอย่างว่าง่าย ลากมันมาใกล้ๆ กับโต๊ะอุปกรณ์แล้วหย่อนตัวนั้งให้เบาที่สุด จากนั้นก็ทำตัวนั้งๆ สงบสติอารมณ์ ไม่กระโตกกระตาก

ลำบากเหมือนกันวะ ยังกะหุ่่นในตู้กระจก H&M

พี่พนักงานเหลือบยิ้ม ท่าทางของผมคงตลกกับพี่เขามาก ผม

เอี่ยมมองพี่ไฉ่เป็นระยะ แต่คนสวยก็ยังคอยคบค่ออ่อนอย่างกับ
เจ้าหญิงนิทรา ไม่คิดจะตื่นมาสักหน่อยเลยรี

“ชื่ออะไร”

หือ พี่พนักงานชวนผมคุยครับ ด้วยเสียงเบา ๆ เจียบ ๆ เหมือน
กระซิบกันสองคน “แซลม่อนครับ”

“มากับไฉ่เหรอ”

“นัดกันไว้ครับ” ผมบอก “พี่ไฉ่ให้มาเป็นเพื่อน เห็นว่าจะเลี้ยง
ข้าวด้วย”

“อ้อ” พี่เขาขยับไปตรวจเช็กเล็บมืออีกข้างบ้าง “น้องเป็นคน
กรุงเทพฯ เหรอ รู้จักกันมาก่อนไหม้ย”

“เปล่าครับ ผมเป็นคนกรุงเทพฯ แต่...” ผมเหลือบมองคนหลัก
แล้วค่อยมาตอบพี่พนักงาน “เราเจอกันบนเครื่องบิน”

พี่พนักงานพยักหน้ารับรู้ จากนั้นก็กลับไปลุยงานที่รับผิดชอบ
ต่อ พอไม่มีคนคุยแล้วผมดันเหงาขึ้นมาเฉย ล้วงมือถือขึ้นมาเล่น
ก็ได้วะ ไหนดูซิมีอะไรอัปเดตบ้าง...

เดี๋ยวนะ

ผมมองพี่ไฉ่อีกครั้ง พี่เขายังคงหลับดูท่าไม่รู้ว่ารู้อะไร
สมองผมคิดแผนร้าย ๆ ได้ จัดการเบี่ยงตัวในองศาที่พอเหมาะ ตั้ง
กล้องขึ้นมา แล้วก็...ชะะ~

อ๊ ๆ รูปแรกของเธอในเครื่องฉัน

“พี่เห็นนะ”

“เหี้ย!!!” สะดุ้งไปดิ! แหกปากตะโกนชะลั่นร้านเลยครับ
ตกใจจจ ฮือออ

เฮ้! ตื่นตั้งแต่เมื่อไหร่วะเนี่ยย “พี่ไฉ่...”

พี่ผมแดงยกแวนคาดขึ้นไปบนศีรษะ ทักทายผมด้วยดวงตา

ตุ้ยๆ ตามประสาคนเพิ่งตื่นนอน แล้วดูรอยยิ้มร้ายๆ ที่มุมปากนั้น
สิ นี่มันแก่งกันชัดๆ นะเว้ยยย

ว่าแต่คนบ้าอะไรวะ ขนาดเพิ่งตื่นก็ยังดูดี ตอนผมตื่นนะหน้า
เนียนบักเฒ่ายังกะหมีแพนดาใน *We Bare Bears*

“พี่ไต่ตั้งแต่ตอนไหน”

“ตอนที่หนูหลุดความลับของเราสองคน”

ผมเอียงคอ “ความลับอะไรครับ”

“เรื่องที่เราเจอกันครั้งแรกบนเครื่องบินไง”

“อ้อ...” นั่นเป็นความลับอะไรอะ โอเค วันหลังจะไม่พูดละ

“เรียบร้อยแล้วน้องไต่”

“อ่า เสร็จแล้วเหอครับ” คนรับบริการยกมือขึ้นมาชมผลงาน
พี่เขายิ้มหวาน เหลือบมองผม ยกคิ้วให้สองสามที แล้วยื่นมาทอด
อย่างภูมิใจ “สวยมั๊ย”

ผมเพิ่งตามอง โห เจ๋งดีอะ ผมนึกว่าจะเพนต์เป็นลายเดียวกัน
หมด แต่เนี่ยแต่ละนิ้วมันแตกต่างกันออกไป นิ้วนั้นเป็นปะการัง อีก
นิ้วเป็นฟองอากาศบู๊ๆ อีกนิ้วเป็นปลาตัวเล็กตัวน้อยให้ความรู้สึก
เหมือนได้ท้องทะเล งานศิลป์ขั้นสูงอีกแล้ว

“พี่ไต่เพนต์เล็บบอยจัง”

“พี่ชอบ เปลี่ยนไปตามอารมณ์” เขาว่า

“ตอนนี้อารมณ์ดีปเหออะ ทะเลลึก”

“ฮ่าๆ...มั้ง” แล้วยัยผมแดงก็ควักกระเป๋าตังค์ออกมา ยื่นบัตร
ให้แก่พี่พนักงานที่ยิ้มตลอดเวลาระหว่างที่เราสองคนคุยกัน “นี่ครับ”
รับบัตรไป พี่เขาก็ชี้มาทางผม “ใครละเนี่ย”

เขาถาม จะเหล่มามองกันทำไมเล่า “น้องสาว”

โหยยย เจ็บ! น้ำยาทาเล็บขูดไหนกินแล้วทรมานน้อยที่สุด

วะเนี่ย อยากหิบบมาดืมอีก ๆ ๆ ย้อมใจ

“มีเป็นร้อยแล้วมั้งน้องสาวเนี่ย”

“ตอนนี้มีแค่คนเดียวจ้ะาาา แหม” คุยกันสนิทสนมเชียวนะ
เหอ ๆ ๆ

ผมเบือนหน้าไปอีกทาง แต่ระหว่างนั้นพี่ไต่ต้นยกแขนขึ้นบิด
ชี้เกียจพอดิ...ผมสะดุดตาเมื่อเห็นวีไลน์ตรงหน้าท้องแปบหนึ่ง แม่
เจ้าไวยยย เช็กซี! ใส่เสื้อครอบไปเลยเซ่ ผมอยากดูคร่ำบบ

“ทะลึ่ง”

ไอยยย คนอะไรมันจะรู้ทันไปซะทุกอย่างเลยวะ

“คิดยังจะกินอะไร”

“ผมเพิ่งกินกะ...”

“แต่พี่หิวไฉะ”

อะไรของเขาวะ “ผมยังไม่ทันพูดอะไรเลย -_-” แค่ว่าบอกว่า
กินมาแล้ว พี่เขาจะกินอะไรก็เลือกตามใจเลย

“เดี๋ยวหนูหาเรื่องปฏิเสธอีก”

“ปฏิเสธตรงไหนนอ ผมก็มาหาพี่แล้วนี่ไงเล่าา”

พี่ไต่เหยียดยิ้ม แล้วก็เอามือที่มีเล็บลวดลายใต้ท้องทะเลมา
เกาคางผม เลี้ยงแหมวมากไปหรือเปล่าเรา ผมไม่ใช่สัตว์เลี้ยงนำ

“อันนี้น่ารักจ๊ะ”

พี่พนักงานวนกลับมาเอาลายเซ็นจากพี่ไต่ เป็นอันเสร็จสิ้น
กระบวนการ เราเดินออกจากร้าน สัมผัสได้ถึงความคิดคักคักยามบ่าย
ของวันหยุดสุดสัปดาห์ที่นอกถนน คนเยอะจังเลยแฮะ

“สรุปยังจะกินอะไร”

“แล้วแต่พี่ พี่อยากกินอะไรละ”

“พี่เหรือ” คนสวยเท่าเอว หรีดानीกับอากาศ “เหล่า”

“นั่นไม่ใช่อาหารปะพี่ -_-”

“ก็เธอถามพี่เองว่าอยากกินอะไรนี่จ๊ะ” ไวยยย เกาแดงกันอีก แล้ว จะร้องเป็นแมวแล้วนะ “จั้นไปร้านเด็ด”

“ร้านเด็ดเหรอ...”

“เชื่อใจพี่มั้ยละ”

ทำไมถามอย่างนี้ละเนี่ย “ได้ละ ผมเชื่อใจพี่”

“โอเค จะไม่ทำให้ผิดหวัง” ดูทำยิ้มเข้า วันเสาร์เลยอารมณ์ดี หรือไงเล่า

แต่เดี๋ยวนะ...ผมเพิ่งเห็นเสื้อที่พี่ใส่สวมอยู่ชัด ๆ ครับ โห นำรักดีจัง เสื้อค่อนข้างเตอนิด ๆ มันเลยทำให้ช่วงขาดูยาว อยากให้พี่เขาสอนผมแต่งตัวบ้าง จะเป็นนักเรียนที่ดีและเชื่อฟังเลยคอยดู

“เสื้อผ้าสวยจัง”

พี่ไต่ก้มมองตัวเอง ในขณะที่เดินหลังผมให้ออกเดินไปพร้อมกัน “ชอบมั้ยคะ”

“ชอบครับ สวยดีอ่า สีส้มแสบตาเชียรว”

“ดีใจที่หนูชอบจ๊ะ”

ช่วงนี้ผมมักจะอยู่กับจิมแค่สองคน เพราะหลังเลิกเรียน ให้อัจฉมันจะต้องไปเตรียมตัวประกวดเดือนมหา'ลัยในวันเพรชชี-ไนต์ที่กำลังมาถึง ด้วยความว่างหลังเลิกเรียน จิมพาผมขึ้นรถบริการของมหา'ลัย ตระเวนไปตามแต่ละคณะเพื่อทำความรู้จักสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งเราต้องอยู่ไปอีกสี่ปี

แต่เหตุผลจริง ๆ ก็คือสองหนุ่มนี้นั่นละครับ -_-

จิมลากแขนผมขึ้นรถอีกครั้ง เราเพิ่งออกจากตึกวิวะะ ผมยังไม่แน่ใจว่าจุดหมายใหม่คือที่ใด ให้มันพาไปก็แล้วกัน

“เมื่อไหร่จะรับน้องขึ้นดอยวะ อยากเห็นขบวนวิศวะด้วยตาตัวเองแล้วอะ เคยเห็นแต่ในทีวีเตอร์ ไม่รู้จริงจะเป็นยังไง”

ผมอ้าปากหาวหวิด “กลับเหอะ ง่วง”

“โอ้ยยย มึงก็ง่วงตลอดอะ กลับไปมึงก็เอาแต่นอน ใช้ชีวิตให้มีสีสันบ้างสิค้าา”

“กูไม่ถนัดส่องหนุ่มนี่หว่า”

“จำากูเชื่อ ไม่ได้ตื่นเต้นอะไรกับกูเลย” จิมกลอกตา แล้วเหม่อมองไปข้างหน้ามันก็เบิกตาโพลงอีกครั้ง “อู๊ย สิ้นสาดดด”

“อีกแล้วเหรอออ” ฮือ ๆ เมื่อยขาจะตายอยู่แล้ว

“ไม่ได้นะคะ คณะนี้มีแต่ตัวเด็ด เพื่อได้เจอฟีไ่เดือนมหา’ลัย ด้วยนะเว้ยยย”

“อ้อ งั้นลงกันเถอะ”

“อ้าว” จิมทำสะอ่อย “อะไรของมึงคะ เมื่อกี่ยังอแง”

“จะลงไม่ลง เดี่ยวเปลี่ยนใจนะ”

“ลงค้าา”

นี่เป็นการมาตีทศวรรษครั้งแรกของผมนะครับ ที่จริงก็อาจจะครั้งแรกของจิมด้วยเหมือนกัน เราเด็กแมสคอมสองคนได้ยื่นทำน้าง เหล่าเด็กสโนว์ที่เดินผ่านไปผ่านมาทำน้างใส่เราไม่ต่างกัน ผิดที่ผิดทางชะมัด คิดผิดคิดถูกที่ลงรามาเนี่ยยย

เราได้ยินเสียงโหวกเหวกมาจากที่ไกล ๆ จิมลองลากแขนผมให้เดินตามไป พบว่าที่ลานกว้างข้าง ๆ ตึก มีการรับน้องเด็กปีหนึ่งอยู่ จริงสิ ได้ยินมาว่าคณะนี้ยังมีพิธีเบียบอยู่ครับ หวายยย ไม่เห็นเราสวมชุดปีหนึ่งแล้วจะเรียกไปว่ากด้วยนะ ไม่เอาดีกว่า ทางที่ดีควรหนีไปให้ไกล

“มึงง” ยังไม่ทันหมุนตัว จิมก็เขย่าแขนผมชะก่อน “ฟีไ่”

ตาลุกวาวทันที “ไหนๆ”

เสี่ยยย O_O

พีไ๋อยู่ใกล้ๆ กับกลุ่มที่เขารับน้องกันครับ ตรงมานั่งแบบที่มีโต๊ะตรงกลางและมีที่นั่งสองฝั่ง ประเด็นคือพีไ๋ไม่ได้นั่งครับ แต่ไปนอนไขว้ขาเอนกายหนุนแขนสบายใจเจ็บอยู่บนโต๊ะ ในมือกางหนังสือภาษาเล่มเล็กๆ เพื่ออ่านและบังดวงอาทิตย์ไว้ ผมพีแกแดงเด่นมาแต่ไกล แน่นอน นี่คือพีไ๋ตัวจริงครับ!

“เข้าไปกัน”

“จะบ้าเหรอจิม! --”

“ทำไมอะ ก็แวะถ่ายกะคนหล่อมาทุกคนะ อุตส่าห์เจอตัวท็อปสินค้าทั้งทีก็ต้องถ่ายเหมือนกันสิ จะได้ครบคอลเล็กชัน!” จิมยิ้มกรุ้มกริม “มึงไปขอเขาถ่ายให้หน่อย”

“กูอีกแล้วเหรอ! ไม่อ่าวว ทำไมมึงไม่เข้าไปเองอะ” กะคนนี้กูไม่กล้าฯ ยังไม่ได้เตรียมใจว่าจะมาเจอด้วยซ้ำ

ผมเบินนน

“มึงเป็นผู้ชาย มันไม่น่าเกลียด”

“ไม่ได้ ฉันขอรณรงค์เรื่องความเท่าเทียม T T”

“ไวย์ยย ไปเหอะ ช่วยเพื่อนหน่อย เร็วๆ ถ่ายเสร็จกลับเลยรับรอง”

ฮือออ ผมละอยากจะร้องไห้ แต่ถึงยังไงก็ต้องทำหน้าที่เพื่อนที่ดี เพราะยอมรับอยู่ลึกๆ ว่าส่วนตัวผมเองก็อยากเห็นหน้าพีไ๋เหมือนกัน แต่ก็แค่อยากเห็นหน้าปะวะ ไม่คิดว่าจะต้องกระต๊บๆ เข้ามาสะกิดไหล่ขอให้ถ่ายรูปกับเพื่อนสาวแบบนี้สักหน่อย

คนโดนสะกิดตกใจเล็กน้อย พีไ๋วางหนังสือแนบไว้กับอก แล้วจึงแหงนมอง ผมนึกว่าจะโดนดุชะอีก เพราะตอนแรกคุณเธอ

ขมวดคิ้วมุ่น แต่สุดท้ายก็ยิ้มออกมาอยู่ดีเมื่อเห็นว่าเป็นผมคนเดิม
เอง

“นี่พี่ฝันอยู่หรือคะ”

“พี่ไอ้...”

“อะไร หือ” คนสวยเอนตัวนั่ง เขาปิดหนังสือวางไว้ข้างตัว แล้ว
ตะเบาๆ มาที่หัวเหม่ง “ทำหน้าหงิก”

ก็เขินเธอไง เข้าใจมั้ยฮ้าา

ผมกระเถิบตัวออกไป ให้พี่ไอ้เห็นจิมที่ยืนยิ้มอยู่ข้างหลัง
“เพื่อนผมอยากถ่ายรูปกับพี่”

“มาดิ” พี่ไอ้กวักมือเรียกอย่างใจดี “มาเพื่อถ่ายรูปกับพี่กัน
เหวอเนี่ย ฮ่าๆ”

จิมรีบอธิบายด้วยหน้าแดงๆ มึงอย่ามาเชินพี่ไอ้ของกูดีว้าา
“จริง ๆ แวะไปถ่ายมาทุกคณะเลยคะ ส่งไปอวดเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน
เก่า อี ๆ ”

ที่ยังเงี่ยอ้อนเสียงหวานนะจิม ตอนคุยกับผมละใช้เสียง
เหมือนไล่ม้า

“แล้วโรงเรียนเก่ามีคนน่ารัก ๆ บ้างมั๊ยครับ” นี่ก็ใช้ครับ
พว้าเพรื่อไปหมด ฮึ้ยยย หันหนีไปอีกทางละกัน หัวร้อน

“น่ารักของพี่คือแบบไหนล่ะคะ”

จิมหัวกันทำไม “แบบคนนี่”

มาซังมาซี้ เหอะๆ “...”

“โอ้ย ไม่ต้องห่วงคะพี่ ถ้าเทียบกับไอ้ม่อนก็คือมีดีกว่ามันอีก
เยอะ”

อ้าวจิม นี่เพื่อนมึงน้าา เผาทุทั้ง ๆ ที่อยู่ข้าง ๆ กันแบบนี้
อะเรอะ

ปกติจิมจะยื่นมือถือให้ผมช่วยถ่าย แต่กับพีโอ รายนั่นคว้ามือถือไปเซลฟี่ด้วยตัวเอง จิมปลื้มใจกับแฟนเซอร์วิซครั้งนี้มาก เชื่อเลยว่ามันจะกลายเป็นแฟนตัวยงของพีเขาในอนาคต

“ขอบคุณนะคะ อีพจน์เพื่อนหนูต้องจิกหมอนชั่วคราว มันชอบพีมาก ตามโลโก้ทุกรูปในไอจี

“มาชอบอะไรคนอย่างพีกันวะ” พีโอส่ายหน้า “แล้วคนชื่อพจน์เขาน่ารักกว่าน้องม่อนมั้ย”

“เอ...” จิมทำเป็นหรีดามาทางผม โดยพีโอแยกเขี้ยวชอบใจอยู่ข้างๆ กัน โห ทำงานเป็นทีมเหอ ร้ายมากกก “ม่อนมันน่ารักกว่าหน่อยนึงค่ะ”

อ้อ แล้วไป...

“จะถ่ายด้วยมั๊ยเรา”

ผมชี้ตัวเองอย่างมีนัย “ผมเหอ? ไม่ครับ ๗ มาเป็นเพื่อนจิมมันเฉยๆ”

“แต่พี่อยากถ่ายอะจ๊ะ...น้องจิมถ่ายให้พี่หน่อยครับ” พุดเองเออเองเสร็จสรรพ มีการยื่นโทรศัพท์ให้เพื่อนผมแบบมัดมือชก

จิมทำหน้างั้นๆ แต่ก็ยอมรับบทช่างภาพจำเป็นแต่โดยดี ผมตัวแข็งทื่อ นะ...นี่มันรูปแรกของเราเหอ “ผมขอรูปด้วยสิพี่”

“ไหนบอกไม่อยากจะถ่าย”

“ผมอยากได้รูปเฉยๆ ไม่ได้อยากจะถ่าย”

ยัยหัวแดงเขย่าหัวผมทีหนึ่ง “ไม่จ่า รูปนี้ของพี จะให้ได้อย่างไร”

“ใจร้ายวะ” นิสัยคนสวยสินะ เป็นังกันทุกคนเลย “จะเอาไปลงไอจีเหอครับ”

“อยากให้ลงเหอ” พีโอเลิกคิ้วไล่ แล้วก็ตอบคำถามด้วย

ตัวเองไม่สนใคร “ได้ พี่จะลง”

ตามใจ เอ้อออ ก็ถ้างก็งก็จะตามเข้าไปดูยังงั้ล่าาา ผมนี่มัน
ฉลาดจริง ๆ

“พี่ไ้ต้องขึ้นเวทีเพรชชีในติ้ชั้มัยคะ” จั้มถามขึ้นมา

“ใช่คะ” เขาตอบด้วยเสียงอ่อนเสียงหวาน ใบหน้ามีความ
เอ็นดูเพื่อนผมเต็มขึ้น “เนี่ย เดี่ยวพี่ก็ตั้ต้องยั้อมผมด้าละ”

เดี๋ยวนะ?! ผมนี่สะบัดหน้าเลย “ตั้ต้องยั้อมด้าด้วยเหรอครับ”

“จะให้หวั้แดงขึ้นมอบด้าแห่งหรือเงี สี้”

“ไม่เห็นเป็นไรเลย พี่ก็ไม้ไปหึ่หนึ่งสักหนั้อย”

“ไม่เงั้นจะเป็นตั้อย่างที่ตั้แก่เงัอง ๆ ได้ยังงั้ละ จั้ริงมัย” พี่ไ้
ยั้ม “แต่ถ้านั้องม่อนชอบ วั้งงานจบพี่จะยั้อมกลับให้เงะจะ”

“ยังไม้ได้พูดเลย -_-”

“หึ ๆ” พี่ไ้คุ้ยกับจั้มอีกครั้ “จะไปไหนกันต่อละ”

“ว่าจะกลับแล้วคะ ม่อนมันบ่นง่วงนอน วั้วันหลังคั้อยมา
ตามหาช้างเผือกกันใหม่”

“ช้างเผือกอญในป่าไม้ใช่เหรอ”

“ไม้ใช่คะ อยู่ตรงหน้าหนูนี้แหละ คิก ๆ ขอขอบคุณอีกครั้เงะคะ
พี่ไ้”

โอ้ยยย หวานเลี้น ไปเดตกันนน (เสียงน้ำเน็ก)

มีพี่ผู้ญิงคนหนึ่งเข้ามาคุ้ยกับพี่ไ้พอดี จั้มจึงถึ้อโอกาสนั้
ควงแขนผมพาเดินออกไปจะได้ไม่เป็นการรบกวน แต่ไ้ผมก็ไม่วาย
ที่จะเอี๊ยวหวั้มองไปตรงม้านั้งอีกครั้ เห็นว่าพี่ไ้กำลังเท้าแขนเอน
หลัง พอเขาเห็นผมก็โบกมือมาให้เป็นการบอกลาระยะไกล

โบกกลับบ้างก็ได้ บ้ายบายนะพี่

ดีใจที่ได้เจออีกแล้วนะพี่ไ้ อี้ ๆ

ตัดตัด ตัดตัด

ยังไม่ทันก้าวขาขึ้นรถบริการของมหา'ลัย มีอธิอผมก็สิ้นชะ
แล้ว

@aiprivate : *sent a photo*

@aiprivate : อะ ๆ เดียวอแง

@aiprivate : ไม่อนนะคะปลาซั้ม

ผมละอยากแหมมม ฮึย เล่นตัวนั้กนะ

@salmonmonmon : ขอบคุณนะจ้บ

@salmonmonmon : ไ้ เราก็นึกว่าจะลงไอจีจริง ๆ

@aiprivate : อยากให้พี่แสดงความเป็นเจ้าของหระอคะ

@salmonmonmon : ผมไม่ใช่หมา -_-

@aiprivate : หนูเป็นหมาของพี่

@salmonmonmon : จะให้เป็นอะไรแน่ครับ เดียวปลา เดียว

หมา

@aiprivate : หนู

@salmonmonmon : -_-

พี่ไ้เียบไปอีกครั้ง ซึ่งมันก็ดีแล้วครับเพราะตอนนั้รตแน้น
มาก ผมต้องเขย่งจ้บราว และยั้ต้องให้จ้มเกาะไ้เพื่อประคองตัว
อึ่ก อยู่ดี ๆ ก็คนเยอะขึ้นมาเขยีย คงเพ็งเล็กรเรียนกันสินะ เห็นหรือ
ยั้จ้ม มั้วแต่ส่งผู้ขาย สุดท้ายเราเองที่ต้อล้าบาก

ตัดตัด ตัดตัด

ตอนแรกผมนึกว่าคนสวยส่งข้อความมาอีก แต่เปล่าครับ มัน
เป็นแจ้งเตือนของไอจีที่บอกว่ามีคนแท็กชื่อเราในรูป พี่ไฉ่คงลงรูป
นั้นจริงๆ ลินะ เข้าไปดูหน่อยแล้วกัน

หือ?

หือออ

หือออออ O_O

“อะไรของมึงม่อน มือถือสั่นยังกะเจ้าเข้า”

ใช่ครับ โทรศัพท์ของผมค้างไปแล้วเรียบร้อย ทั้งยอดไลก์ ยอด
คอมเมนต์ ยอดผู้ติดตามพุ่งพรวดๆ อย่างไม่มีทีท่าว่าจะจบสิ้น เป็น
ผลพวงจากรูปที่ถูกแท็กมาอย่างไม่ต้องสงสัย มันเป็นรูปที่ผมยืนเก็บ
มือยิ้มตาหยี โดยมีพี่ไฉ่หัวแดงซ้อนอยู่ด้านหลังและแอบชูสองนิ้ว
อยู่บนหัวจริงๆ มันจะไม่ใช่ไรเลยถ้าพี่ไฉ่ลงไอจีส่วนตัว แต่เนี...
อ๊วยยย แล้วโปรดดูแคปชั่น!!

@aiainima : เด็กที่ไหนเนี่ย *อิโมจิแก้มแดง*

ฮือออ พี่ไฉ่มันแท็กผมจากไอจีหลัก!